

julij 2020

Leto 2020

Jadransko morje

1. julij 2020, sreda

Sv. Ante, Silba - Ilovik, Ilovik, Hrvaška

Oči so bile še vedno težke ob devetih zjutraj, ko sem pogledal na plano, skok v vodo je le delno rešil težavo. Tudi zajtrk sem preskočil, kalorij od ponoči je še vedno dovolj v telesu in hrana ne prija. Premik in pridelava vode.

Kopanje na južni strani Ilovika je osvežilno za Vesno in Jana, ki ostaneta krepko uro pod vodo z maskama. Jaz uradujem in se kuham v lastnem znoju. Vroče je. Popoldan se predstavimo med otoček Sv. Petar in Ilovik. Tokrat uraduje Vesna, z Janom greva v raziskovanje Ilovika. No, Jan me pelje v raziskovanje Ilovika, da sem bolj precizen. Dingi vozi že kot ta-velik in sva se zmenila, da bo drugo leto prišel na obisk raje po desetem juliju, ko bo že napolnil 12 let in bo čolničec smel voziti tudi sam.

Prav velike volje za rekreacijo nimam, pa ne vem ali je temu kriva vročina ali nočno popivanje. In, roko na srce, prav veliko rekreacije v tej majhni vasici tudi ni možne. Greva do pošte, trgovine in pekarnice, v globoki senci Jan napiše poročilo bratu in ga odda na pošto in to bi nekako bilo tudi vse.

Oddingirava še na Sv. Petar, pa je tam gradbišče in se, še preden se priveževa, tudi obrneva. Glavno, da sva se peljala, zgodovina bo počakala na boljše čase. Skovala sva še načrt za jutri, peljali se bomo skozi prehod pod dviznim mostom (no, vrtečim se mostom), si z morja pogledali Mali Lošinj in se kopali na Susku ali Unijah ter popoldan odpluli proti Puli. Če ne bo sprememb...

slovo od bojišča na Silbi

bojišče pred mestom Ilovik, 200HRK so nam vzeli za bojo

nekako se počutiš kot na avtobusni postaji; malce slab filling, ker so boje tako skupaj

ob osmih zvečer je še vedno tako vroče, kar se vidi v prazni restavraciji; no, mi smo imeli kočerjo kar na Mali

malo večernega kiča

zvečer so se še vedno našle proste boje

meni so te vrste boje fajn, ker so tako visoke in se manj mučiš pri dvigovanju

2. julij 2020, četrtek

Danes planiramo daljšo pot in plovbo skozi kanal pod lošinjskim mostom, zato vstanemo malo prej. Prižgemo VHF. In slišimo. May day klic iz okolice Ravenne. Jutro je idilično prijetno, hmmm... Pogled na radar pa razkrije drugačno sliko. Iz Italije prihaja nad Jadran močna fronta z dežjem in grmenjem. Dopoldan je že nad Pulo. Na srečo pri nas ni ničesar. Nič ni bilo napovedanega, DHMZ, ki je cel junij razglašal gale warninge (ki jih potem ni bilo), tokrat ni napovedal ničesar. Tudi na nobene izmed 5 modelov, ki sem jih preveril, ni bilo zaznati nič neobičajnega. Toliko o meteorologiji nad 40. vzporednikom...

Pa pustimo slabe plati (turističnega) morjeplovstva in se posvetimo raje lepim. Janu bi rad pokazal, kako poteka plovba skozi ozek kanal pod mostom. Most se odpira ob devetih zjutraj. Tako sva se pozanimala včeraj na Iloviku in tako piše na spletni strani lošinjske pomorske uprave. To približno tudi drži (ob upoštevanju lokalnih dalmatinskih časovnih običajev). Prednost v ozkem prehodu imajo plovila, ki plujejo iz luke. Mi moramo počakati. No, mi bi morali počakati. Je pa pred nami samo en motornjak z ameriško zastavo, ki se namerava vriniti kljub mahanju upravljalca mostu. In mi gremo takoj za

Ilovik, Ilovik - Bunarina, Pula, Hrvaška

njim. Drugih na naši strani ni, na nasprotni jih je blizu dvajset, pa se tudi fant v oranžni majici na mostu sprijazni s tem dejstvom in je danes prednost pač obrnjena. Fino.

Planiran ogled Malega Lošinja z morja se nepredvideno spremeni v pristanek. Cel ponton imajo v te namene in skoraj prazen je. Še luški delavec nam pomaha, naj pridemo in pomaga pri bočnem privezu. Alongside! Kako enostavno. Brezplačno preko dneva in prepovedano ponoči, pove. Pametna poteza.

Jan in Vesna gresta v šoping souvenirja in ogled mesteca, jaz najprej uredim nekaj službenih zadev, potem ju počakam v kafiču nasproti barke in v miru popijem jutranjo kavico. Vroče je. Preveč vroče za posedanje na barki. Vse sta dobila, celo pršut-to-go zame.

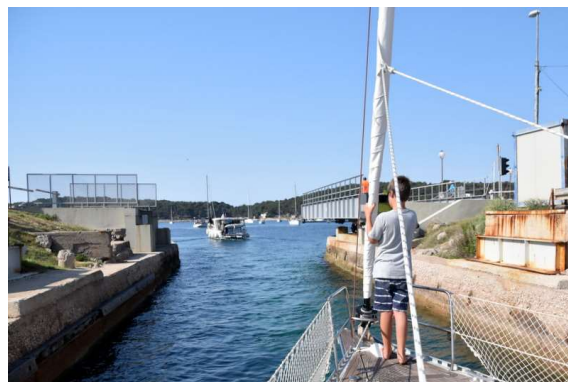
Do Suska ni daleč in skok v morje, ki je barve bazena, prija. Morje je vsak dan toplejše. Danes namerim že 26 stopinj. Tudi dingiranju v vasico se ne da izogniti. Z Janom napol glisirava. Najina skupna teža je samo nekaj kilogramov prevelika za popolno glisiranje z našim majhnim čolničkom in njegovim motorčkom. Morje je tako mirno, da gledam v vodo in je skoraj ne vidim. Vidim pa dno, kako beži pod nama. Sama mivka in vmes občasno manjši travniki.

Plovba preko (zloglasnega) Kvarnerskega zaliva je spokojno mirna. Popoldan je nekaj malega termičnega vetra in če bi bil iz prave smeri, bi lahko lepo jadrali. Imamo ga pa točno v nos. Časa je premalo za orcanje.

Po devetnajstih dneh se tako Jan poslovil od Male, oče in brat ga pričakata v marini in skupaj se odpeljemo v njihovo začasno domovanje. In nekaj malega (količine so relativne, seveda) pojemo in popijemo. Ko sva nazaj na barki kaže ura na steni tisto znano številko, 007.

Ilovik

malo čez 9. uro zjutraj smo šli skozi kanalček v mesto Lošinj

mesto Mali Lošinj

trgovinica z domačimi proizvodi med drugim ponuja tudi pršut to go; Tonetu so se oči zasvetile, ko sva mu z Janom prinesla prigrizek

otroci se kar v vodnjaku hladijo (Mali Lošinj)

umirjena plovba do Suska je Jana čisto uspavala

z dingijem na obalo Suska po magnetek in napisati razglednico domačim je že tradicija opravila na vsakem otoku

na Susku čisto nobene gužve

svetilnik na poti do Pule

v Štinjanu: neka kompilacija iz starih stvari, nekaj živali, ne znam definirati kaj so točno hoteli povedati s to predstavitevijo ?

3. julij 2020, petek

Bunarina, Pula, Hrvaška

Zbudi me veter. Mala je nagnjena in z Vesno hitiva pobirati perilo in zapirati okna, še preden se usuje dež. Ni ga sicer prav veliko in tudi traja ne prav dolgo, bi bilo pa vse mokro, če ne bi takoj odreagirala. Vse kaže, da smo prišli v take kraje, kjer so nevihte bolj pogoste. Poznajo se prehodi front, ki jih južno od štiridesetega vzporednika (skoraj) ni.

Petek je delovni dan in kar nekaj mailov mi je priletelo včeraj in danes. Vendar slabo napredujem. Ves čas imam motilne elemente. Take, ki si jih sicer želim, me pa danes motijo. Šele popoldan se lahko posvetim delu v celoti in potem stvari tudi hitro rešujem eno za drugo. Ob sedmih zvečer sem z delom na zeleni veji in ob sedmih zvečer smo zmenjeni za večerjo. Nekaj je sicer ostalo za preko vikenda, vendar to lahko počaka do ponedeljka.

Aleš in Tanja prideta po naju in odpeljemo se v Tivoli, nabito polno pizzerio, kjer so natakariji roparji z maskami preko obraza. Ne vem, ali je to kaprica njihovega šefa ali sprememba predpisov na Hrvaškem. Ljudi z maskami do sedaj (skoraj) nisem videval. Še dva Igorja ter po ena Darja in Zvonka so tam in potem se začne klepet, ki traja, dokler nas ne

vržejo ven iz birtije. Nadaljujemo na barki tja do druge ure, ko se zedinimo, da je čas za spanje. Prijetno čvekanje starih znancev. Sicer pa, glede na naša leta, je veliko mojih znancev že starih znancev.

In to bi nekako bilo vse. Prav veliko se nama ni zgodilo. Ali pa tudi, odvisno skozi katere oči človek gleda na stvari. Ena zadeva je bila tudi pomorska. Jan je odnesel še zadnje stvari in izpod levega križa sva spustila zastavo posadke, tisto črno z belo glavo na njej.

stari Iskraši na kupu bili sodelavci davno, davno nazaj ...

marina Bunarina

4. julij 2020, sobota

Bunarina, Pula, Hrvaška

Današnji urnik je spet natrpan.

Z Alešom sva zmenjena, da me pelje naokoli po opravkih. Po deseti uri. Hitro se izkaže, da Istra ne spada v Dalmacijo. Minutko čez deseto je pred Malo. Jasno, da jaz še nisem pripravljen. Ipak sem prispel iz Dalmacije in čas razumem po svoje.

Priključek za visokotlačno cev iščeva od trgovine do trgovine. Iščeva ga tako, da pokažem vzorec (moj stari priključek, ki sem ga odžagal skupaj z delčkom počene cevi). Z mojim priključkom načeloma ni nič narobe, le tega delčka počene cevi ne morem odstraniti, da bi bil priključek spet uporaben. Ampak, nikjer ga nimajo. Na koncu pristaneva v neki delavnici, kjer mojster zadevo v trenutku reši. On razlikuje med levim in desnim navojem, meni kaj takega niti približno ni padlo na pamet. Če to znaš, se da cev in priključek takoj razstaviti.

Po kosilu z Alešem grem na kosilo s ta-mladimi. Tokrat ne jem, družbi se pridružim le na pijači. Vesna, ki je imela dopoldan Pula site seeing in urejanje pričeske v družbi s Tanjo, nekaj tudi poje. Ko se od otrok, vnukov in njihovih prijateljev poslovimo, je na vrsti srečanje, ki bi moralo biti že dopoldan, če bi bila midva na barki. Rajko se pripelje iz kampa, da nama pove, da gremo zvečer na večerjo.

Ob sedmih smo zmenjeni in midva spet povzročiva zamudo. Res se ne morem navaditi na CEST po več kot mesecu dni uporabe DSCT časovnega pasa. Tukaj očitno vsi mislijo, da če se zmenimo ob sedmih, da to tako tudi je. Res čudne navade. Kakorkoli, osem nas sedi za mizo in klepetamo, jemo in pijemo. Predvsem pijemo. Nekateri sicer tudi jejo dobra rebrca, z Rajkom sva pa pustila vsak svojega florentinca, ki to nista bila. Pokvarjeno meso je bilo. Sodeč že po vonju, še bolj pa (po zaužitem grižljaju) tudi po dogajanju na stranišču ponoči. Spet se je izkazalo, da oštarije ne gre soditi (samo) po Michelinovih zvezdicah in Trip Advisorju. In tudi jedilnika v slovenščini nimajo...

Naporen dan je bil. Upam, da bo jutrišnji bolj umirjen.

po striženju pri frizerki , pa malo naokoli po centru Pule; na fotki tržnica

ena uličica je tudi boljšak, tip na sliki oblečen v avio francoski stari kombinezon ... v vozičku pa polno starih stvari

korzo v centru Pule

visoka drevesa na korzu, odlično za vroče poletne dni

v sami Puli je nešteto arheoloških zadev, nekatere kar takole sredi blokovskega naselja nezaščiteno ležijo

arena v Puli

sedeži znotraj arene so razredčeni v skladu s koronskimi uredbami (1,5m)

veliko uličic v starem predelu Pule z neštetimi lokali in trgovinicami

prikupen balkonček, ki si zasluži svojo fotografijo ...

zlata vrata

osebje v restavraciji je nosilo obvezne maske pri svojem delu

večerja v znani restavraciji Boccaporte; predjedi so bile dobre, rebrca in lignji tudi; žal pa je bil T-bon smrdljiv (nekaj ni bilo ok z njim)-tako Rajko kot Tone sta vse skupaj pustila

5. julij 2020, nedelja

Bunarina, Pula, Hrvaška

Nedelja je primeren dan za volitve. No, mene to prav hudo ne zanima niti v domači deželi, še manj v tuji. Dolgo spim. Oba dolgo spiva. Naporji prejšnjih nekaj dni so kulminirali s sinočno zastrupitvijo v kao dobri oštariji. Spet se je lepo videlo, kako nekritični so ljudje in kako si ne upajo povedati svojega mnenja. En dan pred nami so bili tam ta-mladi in so na vse pretege hvalili hrano. Danes se strinjajo z mojo oceno predjedi kot »zelo slabo« in povedali so, da so tudi oni naročili florentinca in da so ga pustili, ker je bil čisto zanič. Ampak, oštarija je pa dobra, ker tako piše na Trip Advisorju. Ah-ja, ovce in čredni nagon... Ne paše mi niti popiti kavo za zajtrk, kaj šele karkoli pojesti. Nekaj delam, nekaj berem, večino časa počivam, celo spim kako uro in nabiram moči za naslednje dni. Mogoče že kar za današnji večer, kdo ve? Z Vesno je podobno. Mislim, da danes ne bova veliko jedla in ne bova veliko pila. Upam.

Šele ob petih popoldan sem toliko pri sebi, da se slišim s prijatelji. In toliko sem tudi pri sebi, da se lotim brkljarije. Vodo je potrebno doliti v akumulatorje. Lotim se rabote, pa je stanje v celicah bolj prazno, kot sem mislil. Zmanjka mi destilirane vode, hic! Prodajajo jo na bencinskih servisih in najbližji je nekaj sto metrov stran. Preko morja. Po cesti je osem kilometrov, pešačenja. Ampak. Saj imam dingija! Pa se oddingiram preko marine in zaliva po vodo. Nimajo je. Nije još sezona. Naručili su je, ali nije još stigla. Malo se pa le zgledujejo po Dalmatincih, izgleda. Kakorkoli, zanimacija za sprehod v Pulo. Manjana.

Da življenje v marini ni preveč monotono, poskrbi marinero. Prestaviti se moramo. In se. Nisem čisto prepričan ali na boljše ali na slabše mesto. V torek imamo namreč napovedano močno burjo, ki bo v Kvarnerskem zalivu dosegla sunke preko 50 vozlov. Me prav zanima, ali bodo GMDSS meteorologi iz grškega meteorološkega zavoda, ki so zadolženi za pomorske napovedi Jadranskega morja, razglasili gale warning? Tile mojstri iz DHMZ ga bodo sigurno, oni to naredijo za vsako sapico - vsaj po izkušnjah iz junija sodeč.

Zvečer naju Igor in Darja peljeta v Pulo na sprehod in klepet: Nadaljevanje je v Bunarini do naslednjega dne. Jutri gremo ob desetih dopoldan v mesto. Le kdaj bomo spali?

pa še nekaj fotk s potepanjem po Puli; spomenik irskemu pesniku je kar v lokalu

za ta letni čas zelo malo turistov

pa še en malo drugačen balkon

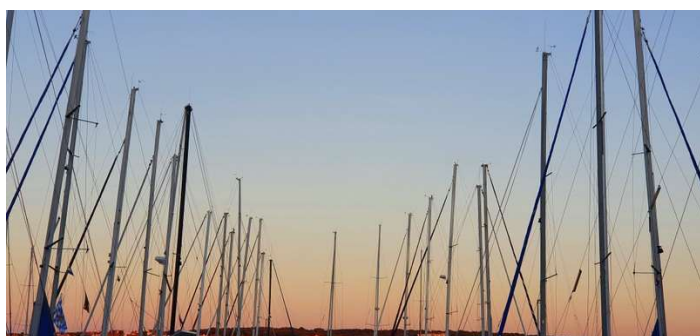
v fasadi hiše figure

med dvema stanovanjskima kompleksa arheološko nezaščitene najdbe=Agripina hiša

v tej stavbi je bilo danes volišče

marina Bunarina

6. julij 2020, ponedeljek

Bunarina, Pula, Hrvaška

Spet zamudiva. Tako, kot vedno. Namesto ob desetih, smo na tržnici malo kasneje. In kafetkamo v največji vročini. No, nekateri celo kupujejo. Z Igorjem in Rajkom se zmenimo za večerjo (pravilneje: Rajko nas vse skupaj povabi na braaiado k njemu domov v Taškaleru.

Popoldan je (delno) delaven. In vroč. Skrajni čas je, da se malo okolje ohladi. To globalno segrevanje mi ni čisto nič po godu. Če bi bila na sidru, bi bilo prijetno toplo, v marini je pa obupno vroče. Ma, bova že nekako preživela. Ne ljubi se mi odvezovati in privezovati na mooringe vsak dan. Če bi bili fingerji, bi se zjutraj z veseljem odpeljal na enodnevno kopanje in zvečer vrnil, tako pa...

Meteorologi so napovedali burjo. Celo resni Grki so objavili gale warning za severni Jadran. Resno se pripravimo na situacijo. Rajko in Janez potegneta čolne iz vode. In Rajko zakuri roštilj in pripravi meso, da pomiri zle duhove in se z dimnimi signali prikupi Manituju. Sam prispevam s pijačo v Manitujevo čast. Ampak. Situacija je složena i zategnuta. Kao uvijek. Rezultat? Ob enih zjutraj je še vedno bonaca. Pa, saj tako je tudi prav. Urnebes je napovedan za ob pol noči po UTC, 02:00 LT - ob dveh po polnoči po našem času, torej. Naš čas se v tem primeru meri po CEST in ne po SCDT.

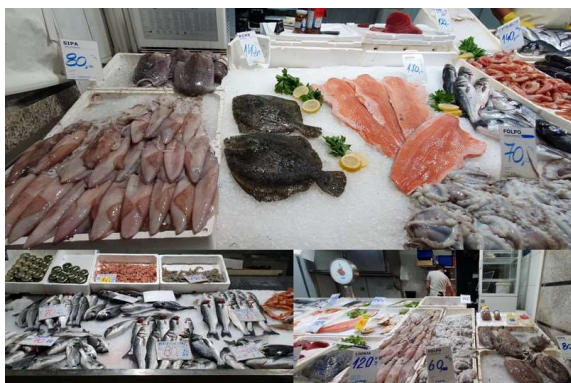
Kako bomo preživeli 50+ vozlov vetra, bo jasno jutri.

dekorativni sveži šopki, zelo uporabni, cena 10 eurov=itak kupovali samo turisti

veliko različnih paradižnikov

čprav je bil ponedeljek, so imeli kar dosti rib na tržnici

zvečer pa v campu Tešalera piknik pri Katji in Rajku

dobro je bilo

iz prikolice pogled na mirno morje

7. julij 2020, torek

Bunarina, Pula, Hrvaška

Kot je bilo napovedano, tako se je zgodilo. Ob dveh ponoči Malo sunek vetra lepo nagne. Močno je potegnilo, namerim 33 vozlov. In, na moje veselje, je bilo to tudi največ. Veter po prvem sunku le še pada, zjutraj ga je le še slabih 20 vozlov in popoldan popolnoma omaga. Čeprav se je veriga v morju prestavila za pol metra, česa resnejšega ni bilo. Še daleč je bilo od bližnjega srečanja s pomolom. Vendar. Tako je bilo pri nas.

V Tašaleri je bila situacija precej drugačna. Rajku je baldahin, pod katerim smo v popolni bonaci sedeli le dobro uro prej, porušilo v prvem valu (to je sedaj moderno izrazoslovje). In pri tem naredilo kar nekaj škode. Čoln, ki ga je včeraj potegnil na varno, je preživel brez poškodb. Tega se pa ne da trditi za ostala plovila, ki so ostala v morju. Kot poročajo, se jih je nekaj potopilo in nekaj neprostoovoljno pristalo na obali. Skupna številka je sestavljena iz dveh števil!

Za naju je bil danes delovni dan. Več ali manj sva ga preživela za mašincama. Z dvema prijetnima prekinitvama. Prvič je na obisku Aleš in drugič Igor. No, in tretjič oba. Slednjič v družbi Tanje in Darje. Ura je mlada, ko se poslovimo. Prijetno druženje je bilo. Kot vedno.

ob devetih zjutraj je števec pokazal kakšno je bilo stanje ponoči

naša marina ob devetih zjutraj

še vedno črni oblaki nad nami

v campu Tašalera je veter pustil za seboj ogromno škode

8. julij 2020, sreda

Bunarina - Centinera, Pula, Hrvaška

Dopoldan je namenjen šopingiranju. Kupiti je potrebno vino. Igor me torej odpelje v Lidl, kjer začnem streljanje s telefonom. Pomaga nama Vivino. Ponovno se je izkazalo, da se je potrebno ogibati hrvaških (in še posebej slovenskih) vin. Precej višja cena in slabša ocena, kot pri uvoženih. Na koncu ostaneta v finalu francoski malbec in avstralski shiraz. Ostalo bi neodločeno, če ne bi med izbirne kriterije vključil še enega. Na tem beauty contestu zmaga torej tisti, ki ga je več na policah. Razumljivo.

Maili uletavajo in spet se je potrebno lotiti dela. Vendar vse kaže, da v marini to ne bo možno. Ni druge izbire, kot zapustiti privez in se sidrati v sosednjem zalivu. V samoizolaciji. Receptorka je Vesno ob plačevanju (vljudnostno) vprašala, če sva se spočila v slabem tednu, kolikor sva bila pri njih. A-joj, bolj ne bi mogla faliti z vprašanjem! Sedaj greva na morje, sedaj se greva spočiti...

Čeprav sva sidrana v prijetnem zalivu, mi niti najmanj ne paše, da bi zakuril roštilj in še manj, da bi odprl novo flaško vina. Malo pavze potrebujeva. Vesna pripravi današnje sveže meso iz Lidla v gobovi omaki ob veliki skledi solate. Zelo dobro. Meso je boljše od vseh do sedaj kupljenih kosov pri super-truper mesarjih na Hrvaškem. Primerljivo morda celo s tistim, ki sva ga kupovala v Španiji. Čeprav na zavitku piše, da je domačega izvora, verjetno Lidl diktira, na kakšne kose se žival razreže. To je pri mesu vedno srž uspeha, ki ločuje dobro od slabega. Multinacionalka ima izkušnje iz celega sveta, ki jih, logično, lokalni mesarji nimajo. Tudi Lidlova bagetka je bila do sedaj eden boljših kruhov na Hrvaškem, tipično tukajšnji kruh že po nekaj urah ni več užiten.

Kakorkoli, ob sončnem zahodu v popolni bonaci prižgeva sidrno luč in se odpraviva v kino. Z delom nadaljujema jutri zjutraj...

to je pa tako, če gredo moški v nakupovanje: naročiš smetano za kavo, dobiš pa kapsule za kavni aparat; če kdo ima tak aparat, naj se javi, mu podarim kapsule :)

sidrišče v zalivu Centinera smo bili edini na sidru

sicer je bilo veliko plavalcev in mali čolnički a trume jadrancev na najinem koncu ni bilo

točno nasproti pa so bile nakužvane jadrnice, iz neznanih razlogov zakaj vsi tam?

9. julij 2020, četrtek

Centinera - Tašalera, Pula, Hrvaška

In z delom sva nadaljevala zjutraj. Ko sva se zbudila, seveda. Ob 9:02 CEST. Hja, še vedno sva naštimana na dalmatinski čas in po njihovem je to u-ranu-zoru. Morje niti ni tako slabo, lepo se vidi dno, sedem metrov nižje. Ni pa kristalno čisto in odločiva se, da delovni proces prekineva in se premakneva na Kamenjak.

Po slovesu sodeč, pa tudi po imenu, bi moralo biti morje tam kristalno čisto. Ampak. Kakšna zablada! V (kao) najlepšem (in popolnoma onesnaženem s plastiko!) zalivu je na dnu blato. Morje je kalno in mene prav nič ne vleče v vodo, ki je po izgledu še najbolj podobna Ljubljani. Za dodatek k slabi volji, sva sidrana skupaj s še okoli dvajset drugimi barkami in sosede imava na razdalji manj kot 100 m. Obup! Ker z mojim kopanjem ni bilo nič, sem pač nadaljeval z delom, kjer sem pred premikom končal. Vsaka stvar je za nekaj dobra. Vesna je sicer zajela sapo in se podala v (hladno) morje, jaz sem se le stuširal na platformi.

Za prenočevanje se premakneva v zaprt, a velik, zaliv pred kamp Tašalera. Moja prva zanimacija je drgnjenje dingija. Nekaj (ali nekdo) ga je v Bunarini popolnoma zasvinjalo. Od šmira je bil in z Arfom, acetonom in čistilnim alkoholom sem ga naskakoval krepko uro. Še vedno je umazan, le toliko je boljši, da se to ne vidi na sto metrov. Ko sva ga kupovala, sva hotela kupiti tudi ponjavo zanj, pa je vrli Indijec v Cape Townu ni znal narediti. In, kakor vedno, če ne kupim takoj, potem sploh ne kupim. Sedaj je pa itak že brez veze. Kakorkoli, oba z Vesno sovraživa dingije. Ona se ne mara voziti z njimi, jaz jih ne maram čistiti.

Večer sicer mine v prijetni družbi, a je spet naporen. Prehranjevalno naporen.

le malo nad morjem majhen skalnat otoček

kar nekaj prometa je bilo na poti

v zaliv Portič se zapeljeva na kopanje....tam pa gužva....

kopanje ni bilo nič prijetno tukaj: ves čas promet z različnimi plovili in v strahu, da te ne povozijo ...zgrešena ideja za kopanje :(žal ...

otoček Ceja ima celo majhno oštarijo

imeti prikolico/avtodom poleti na soncu zna biti zelo vroče ...

zaliv pred kampom Tašalera

10. julij 2020, petek

Tašalera, Pula - Unije, Hrvaška

Sinočni večer je bil po predvidevanjih naporen, tako prehranjevalno, kot napajalno. In večeru je sledila noč in včerajšnjemu dnevu je sledil današnji. Do dveh ponoči so tekale debate in je tekla pijača. Birt je imel rojstni dan. In kot se za napol Albanca (druga polovica je Dalmatinska) spodobi, nam je prinesel tudi torto. Na račun hiše, seveda. Do sem vse lepo in prav in v skladu s pričakovanji. Zagodla nam jo je država. Ker se birtija uradno zapira ob enajstih zvečer, računa ob dveh jutraj ni mogel izdati. Davčne blagajne, hic! (Medklic: poleg korone, druga največja neumnost na tem svetu!). Rezultat? Rajko je poračunal danes dopoldan, jaz pa sem poračunal z njim. Sliši se enostavno, pa ni bilo. Dvakrat sem dingiral na obalo, da sem ga končno našel in lahko izpeljal svojo državljansko dolžnost.

Ob enih popoldan se odsidrava (odbetonirava z dna). Blatna mivka na dnu 5 m globokega, prostranega in z vseh strani zaprtega zaliva je idealno sidrišče, tukaj bi preživela tudi 50 vozlov konstantnega vetra, če bi bilo treba. Jadrava proti Unijam. 2-3 bofore polkrme naju zanesljivo vozi proti Unijam. Pri sedmih vozlih vetra plujemo s petimi vozli. Mala gre res lepo tudi, ko veter že skoraj čisto pade. Mirno prehitevamo jadrnice s spinakerji. Mala nima lahkih jader. Pri 2,3 vozlih

resničnega vetra iz polkrme, je SOG 2,7 vozla in navidezni veter 2,8 vozla. Še ko je morje čisto mirno kot olje in mi moj vetrni instrument kaže dober vozla vetra, se premikamo z dvema vozli. Hja, to je tako, če se jadra po jezeru, Kvarnerskem jezeru (danes ni burje). Kako enostavno je to v današnjih idealnih pogojih!

Voda pred Unijami je kristalno čista in ker ni vetra, izgleda kot da lebdimo v zraku. Dno je popolnoma neprimerno za sidranje v kakršnem koli vetru, ki presega nekaj vozlov. Skalna plošča. Vendar za nocoj bo v redu, napovedana je praktično bonaca. Sidro zaradi pogojev preverim le na dva tisoč obratih, kar ustreza vetrovom do nekje 30 vozlov. Več si ne upam, vem, da bom sidro izruval. Ampak, mislim, da bo v redu. Prostora je veliko in sidrni alarm bo danes odigral svojo vlogo.

Sprehod po (zaspani) vasici. Pit stop (postanek za pit) v slaščiarni pri šipcu se izkaže za mission impossible. Ponudi nama lahko le sladoljed i vočnji sok. Ker hmelj ne spada med sadje (ampak med zelenjavo), se odpraviva k sosedu. Malo bolje je, ni pa idealno. Točenega piva za mene ne poznajo, niti ne poznajo kakršne koli dietne pijače za Vesno. Iz zagate jih končno reši flaširano pivo. Vsaj to imajo. Od hrane pa gojene brancine, gojene orade in patagonske kalamare. Na otoku sredi morja, hmmm... Po drugi strani pa... še dobro, da imajo patagonske lignje in ne domačih. So vsaj očiščeni in ne spečeni skupaj z drobovino. Prehranjevala se torej v oštariji ne bova (cen sploh nisva preverjala, je bila že ponudba izločilni kriterij), zato se vrneva domov, skočiva v res lepo morje in zakuriva roštilj. Večerjava in ob večerji opazujeva kičast sončni zahod.

ležerna, res počasna plovba, ki te zaziba v spanje ... samo je kar treba biti buden, je dosti plovil okoli naju :)

ker nimava plana, se tudi ustaviva kakor je trenutni navdih ... Unije, glavno mesto otoka

morje v luki je tako kristalno čisto

sidrišče se je kar lepo polnilo, pa četudi je zelo slabo (ne prime dobro sidro)

na desni strani fotke je slastičarna z globoko drevesno senco, ki je vabila ampak žal mi ni bilo do sladoleda

kdo ve zakaj so zvonovi zvezani?

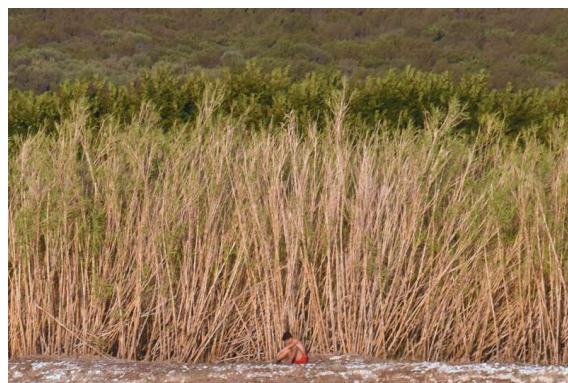
na plaži je bilo kar nekaj kopalcev

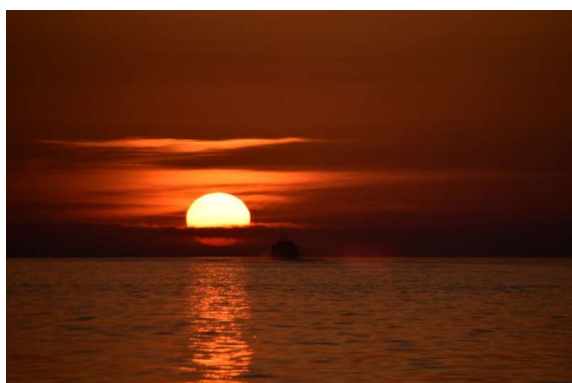
konoba kod Jože s skromno ponudbo, ampak čisto dovolj po kar sva prišla :)

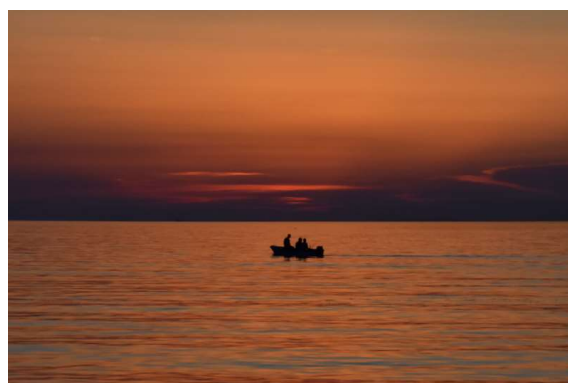
mesto Unije

tako visoko trsje, da se zlahka izgubiš v njem

trajekt je kar v sonce zapeljal

večerni turistični ribiči

11. julij 2020, sobota

Unije - Artaturi, Lošinj, Hrvaška

Sidrni alarm je odigral svojo vlogo. Ni se sprožil. Sva bila pa kljub temu po čarteraško zanič sidrana. Pravzaprav sploh nisva bila sidrana. Ob obratu vetra, sidro ni več držalo čisto nič. Ko sva ga danes dvigovala, se je dvignilo, kot bi bilo samo položeno na asfalt pod barko. No, saj je tudi bilo samo položeno in ni bilo dobro zakopano.

Pred odhodom oddingiram po kruh. Na pomolu je tabla z napisom Pekara - Bakery in odpiralnim časom. Nič pa o tem, kje se čudo nahaja. Pa povprašam starejšega domačina. Uf, pravi, komplikovano. Pitajte kot dučana. In grem tja in vprašam možakarje, ki sedijo na stopnici pred trgovino (hej, a sem spet v Francoski Polineziji?). Pekara? Ajte-tuda-pa-onuda-pa-tuda-pa-onuda-i-malo-pravo. Tako jasno mi pa že dolgo ni razložil noben moški. Vesna bi to sigurno razumela. Rabim podnapise in zastavim podvprašanje. Tuda? To je lijevo? Je-tuda-pa-onuda, je strumen odgovor. V podnapisih zamenjam tuda z lijevo in onuda z desno in grem. In tudi takoj najdem. Res so od hudiča ti podnapisi, res so od hudiča...

Veter je slab iz južnih smeri. Ne ljubi se mi orcati in odmotoriram v prvi lep zaliv na Lošnju, ki je zaščiten pred južnimi vetrovi. Sledi kopanje in potem dalje. Spet sva polna vode. No, Mala ima poln tank vode. Midva sva polna drugačnih tekočin.

Danes ponoči morava biti zaščiteni pred vsemi severnimi kvadranti. Artaturi vabi. Sidro prime in konstantno drži na 3.000 obratih še po drugem poskusu. Izgleda mi, kot da mivka v tem zalivu ni prav globoka. Po vremenski napovedi sodeč, bomo ponoči na tem koncu sveta dobro zvozili, sunki burje naj ne bi presegle dobrih 20 vozlov, kar pa ne pomeni, da se ne bom sidral po predpisih.

Kaj pa, če prileti nevihta? Sosedu to očitno ne moti. Spet me je nekdo naučil nekaj novega okoli sidranja. Avstrijska metoda. Sidro spustiš tam, kjer je nekdo (beri: jaz) to že naredil. Zato se sidraš s premalo verige v vodi. Za vsak slučaj jo ne zategneš (da ne bi videl, da sidro ne drži) in namesto, da bi vsaj z masko preveril kako sidro leži, preveriš, če so bokobrani dobro obešeni. Voila! Hudič je, ker se je cepec sidral pred mano in ga fašem direktno v naročje, če (ko) mu sidro popusti!

Ko to pišem, se je neurje nad Italijo že začelo in se nam približuje. Po radarju sodeč, nas doleti okoli devetih ali desetih zvečer. Če bo pihnilo, bo veselo.

kopanje v zalivu Liski otoka Lošinj

v zalivu Liski le nekaj hišic

zaliv Artaturi na Lošinju naj bi bil primeren za današnjo noč

lepa barčica

avstrijska motornjača tik za nami, upam, da jo ne odnese v nas, saj kot smo jo opazovali med kočerjo, se niso najboljše sidrali; preventivno pa imajo vse bokobrane dol

12. julij 2020, nedelja

Artaturi, Lošinj, Hrvaška

Kot so vremejarji predvideli, pri nas ni pihnilo. Nisem prižigal instrumentov, vendar preko 25 vozlov ni bilo v nobenem sunku, večinoma je bilo pod deset, morda petnajst vozlov vetra. Če se bo kdo našel in trdil drugače (s trdnimi dokazi, da je tudi prijatelj to videl na njegovem instrumentu), naj gre te zgođe in nezgođe razlagat v marinski kafič. Tam bo morda našel prava ušesa za poslušanje. Kakorkoli, moj neizpodbitni dokaz, da ni pihalo, je avstrijska metoda sidranja. Motornjaček se ni zaletel v nas. Premaknil se je morda vsega skupaj deset metrov.

Preko dneva je pri nas kar precej bonace, od časa do časa pa malo zapiha okoli ovinka. Bliže Kvarnerskega zaliva še vedno pošteno vleče. Prijatelji iz Pule poročajo o močnem vetru. Ponoči je spet popolnoma mirno. Po napovedi.

Popoldanski sprehod po vikendaškem naselju Artaturi je obujanje spominov. Nazadnje sem bil tukaj pred 35 leti. Nama jih je bilo takrat 25 let, Katji 5. V Jugi je bilo tukaj lepo. In tudi sedaj je še vedno. Nič se ni spremenilo. Birtija in mini trgovinica ter množica počitniških hišic v strnjem naselju in prijetnem okoli z gozdom poraščenega otoka. Eno taxi vožnjo daleč od blišča in bede Malega Lošinja. Kdor išče mir, ga tukaj zagotovo najde. Prav veliko se v Artaturiju ne dogaja.

Midva sva se danes lotila službovanja. Pod streho je potrebno spraviti kar nekaj stvari, tako pri Vesni, kot pri meni. In se lotiva zadeve, mir imava. No, tako misliva še dopoldan. Ampak. Kmalu se poleg naju sidra Aloha in naprej se zadeve odvijajo po ustaljenem planu. Ustaljeni plan je tak, ki se ustaljeno spreminja. Pijačka pri njih, pijačka pri nas. In nekaj za zob. In čvek. In ura je noč...

s to lepo jadrnico smo pa sedaj že drugič bili na istem sidrišču

po dveh letih se spet srečamo s Franjo in Cirilom (jadrnica Aloha) ... pa je bilo treba srečanje malo zapeči :)

13. julij 2020, ponedeljek

Artaturi, Lošinj - Ist, Ist, Hrvaška

Ko sva v soboto vplula v ta zaliv, sta bili notri dve jadrnici, ena na zahodnem delu in ena na vzhodnem. Midva sva se pridružila tisti na vzhodnem delu. Obe sta izpluli in v noči na nedeljo sva ostala edina jadrnica v celotnem zalivu. Včeraj je priplulo še okoli 15 plovil. Vsi so se nagužvali okoli naju, zahodna polovica zaliva je ostala popolnoma prazna. Čredni nagon par excellence! Sva se že namenila prestaviti v prazni konec zaliva, pa sva si premislila. Verjetno bi se potem vsi gužvali tam. Pa niso čarteristi, same lastniške barke so vse naokoli.

Skok v vodo je odboj od vode. Počasi razumem, zakaj je skuštrani mož raje hodil po vodi, kot da bi plaval. Morje se je ohladilo na vsega 20 stopinj. Še dan pred prehodom fronte jih je imelo okoli 25. Saj, spi se čudovito, za plavanje pa je popolnoma neprimerno.

Smeti odpeljem v kontejner na obalo. Odpadke ločujejo, steklo, papir, plastika in mešani odpadki. Moji so slednji. Ampak. Sami običajni kontejnerji, razen enega. Kontejner za mešane odpadke je posebne vrste. Nisem še videl takega. Ima pokrov, ki je elektronsko zaklenjen. Odklene se ga lahko le s čip kartico. Vse lepo piše v več jezikih (slovenščine ni med njimi). Tudi to, da se to kartico lahko kupi na občini v Cresu. Hmmm... Se hecajo ali so blesavi? Ker ni navodil v slovenščini (slovenski turisti prevladujejo, tako kot letos skoraj povsod na Hrvaškem) se naredim, da ne razumem. Ena kanta za steklene odpadke je bila prazna in tja je romala moja vreča. Pa... saj je steklovina v tej vreči v resnici tudi prevladovala!

Že tako razkurjenega, me je dodatno razjezil (edini) domači turist, ki je otroke učil skakati v vodo. Jasno, da ravno takrat, ko sem jaz lezel v dingija. In, jasno, da tudi sam ni znal skakati in je priletel točno na ploho. Še bolj jasno je tudi, da me je s tem svojim dejanjem pošprical od nog do glave. In mojega ubogega dingija tudi. Komaj sem se zadržal, da mu jih nisem napel nekaj krepkih. Budala!

Avstrijci se odsidrajo minuto pred nama. Z lahkoto in zelo hitro so dobili sidro na palubo. Pa se ob tem niso niti malo zamislili, nasprotno, to svoje dejanje so opazovali z vidnim ponosom.

Ma, gremo od tod! Naredil se je maestral in prijetno sva odjadrala proti jugu. Cilj Premuda se je spremenil v mimoplov Premuda. Jadra dol, motorček na štantgas in odsprejhudiva mimo boj, ki so popolnoma odprte na maestral in na njih privezane barke so se že kar pošteno pozibavale. Nič nisva pozabila na Premudi, da bi se morala ustavljati v takem vremenu (in za povrhu še plačevati za bojanje). Jadra nazaj gor in cilj Ist. Tokrat je sidrišče v redu. Popolnoma je mirno in zaščiteno tako proti maestralu, kot tudi proti burji, ki je napovedana za preko noči. In prostora je tu za sidranje ogromno.

Vesna dela in je ne morem motiti, meni samemu pa se tudi ne ljubi na sprehod do cerkvice na vrhu hriba. Klasična jadralska romarska pot, ki sem jo že večkrat prehodil, bo morala počakati do jutri. No, če dobro razmislim, počakati bo morala do manjana.

otoček Premuda

malo bolj počasi sva vozila ob otoku Premuda in si ga ogledovala

kar dosti plovil je bilo pri Premudi, seveda vse na bojah

za kopanje mi ni bilo iz dveh razlogov: mrzlo pa še pihalo je; zapustila otoček Premuda za kdaj drugič

se zapeljeva še v zaliv, če bi se mogoče sidrala, pa tam žal ni bilo interneta (žal moram službovati); na fotki: a je tako težko odnesti vreče s smetmi vsaj do kontejnerjev in jih tam pustiti?

veliko lepše je poslušati le veter in šumenje morja

smo kar prijetno jadrati danes ...

znamenitost otočka Ist cerkvice na vrhu hribčka.... no, samo 175m je visok, ampak ...

na otoku Ist je bilo še nekaj privezov na pomolu, boj ni postavljenih, vendar smo videli, da so jadranci kar sami potegnili vrv skozi betonski blok

restavracija ima konkreten pomol: sklepamo, da pustiš tam dinghi in greš k njim na ko/večerjo

Ist je majhen otoček, a smerokazov ima kar nekaj

pogled iz kokpita na Istu na okoliške hribčke: hodiš gor in dol in gor in dol

14. julij 2020, torek

Ist, Ist, Hrvaška

Danes je manjana. Grem na vidikovac. Namen imam, da priracam na vrh še preden bo vroče. No, namen in realizacija tokrat nista ravno usklajena. Na vrhu sem opoldne. Po nasprotno pričakovanjem, sploh ni bilo vroče. V senci cerkvice me je (prepotenega) celo malo zeblo. Temperature res še (ali pa spet) niso prav nič poletne. Tudi morje ima še vedno le dobrih 20 stopinj.

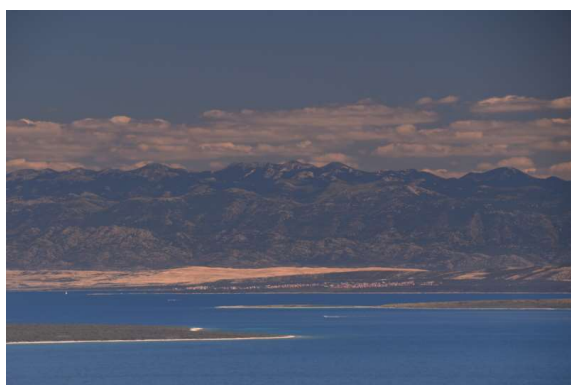
Vasica Ist me je presenetila. V nasprotju z ostalimi oto(č)ki v okolici, ki premorejo oštarijo, kiosk trgovinico in pošto, je tukaj (odprtih) lokalčkov blizu deset. Počutim se, kot bi priplul nekam v Grčijo.

Kupim kruh in zelenjavo in potem nazaj na barko. Tak je bil moj namen po povratku z vidikovaca. In spet namen in realizacija nista usklajena. No, le na eno pivce se ustavim pred povratkom, res sem žejen. Iz enega jih je ratalo pet, različnih. Prve bačve je kmalu zmanjkalo in ono pivo iz druge je bilo drugačno. Zdi se mi, da celo malo pokvarjeno. Ko sem odracal iz kafiča, sem opletal levo-desno. To, da med plovbo nisem padel iz čolnička, je bila pa že kar umetnost

ohranjanja ravnotežja v sedečem položaju. Uf, najbolje (in edino možno) je, da se uležem in malo odspim. Rečeno-storjeno. Nauk basni je: na Hrvaškem je precej bolj, kot korona, zdravju škodljivo (celo življenjsko nevarno) pokvarjeno pivo. Pa zaradi tega ne dajo v karanteno cele države.

In ko smo že pri koroni. Po novem je tudi tukaj obvezna maškerada. To razumejo tako, da natakar nosi masko pod brado (pod besedo brada je mišljena kosmatina in ne podbradek). Predpisom je tako zadosteno, fant pa vseeno manj trpi, kot če bi jo moral nositi preko ust.

Zvečer se oddingirava na Zippy. Janja in Gregor sta pripravila nekaj prigrizka in na mizo postavila flaško rujnega. In tarock karte. Hranjenje preskočim, ne paše mi jesti. Tudi vinu se odpovem. Zato pa besno napadem Radensko in jo cel večer žulim. In še dobro, da sem popoldan spil toliko piva, kako bi šele bil sicer žejen. Alkohol mi ne tekne. Očitno sem se res zastrupil. Kakorkoli, sledi tarock tournament, ki se konča v zadnji tretjini temnega dela noči.

tokrat Tone fotograf, jaz le malo obdelave; pogled z vrha hriba

razgled kot vidim iz fotk je res lep na okolico

še opoldne nas je bilo kar veliko v zalivu

celo Malo se najde v tej množici plovil

druga stran otoka

tam v daljavi je videti kar dosti jadrnic

no, pot ni ravno za hojo v japankah

je pa sedaj kar dosti motornih čolnov videti, več kot jadrnic in Slovencev vedno manj, več je Italijanov in Nemcev

15. julij 2020, sreda

Ist, Ist - Sv. Eufemija, Rab, Hrvaška

Napovedani so južni vetrovi, zato se včerajšnji plan spremeni. Ne greva na Dugi otok, ampak na Rab. Se bova drugič vračala proti jugu. No, tole "greva takoj" je pri nama vedno potrebno jemati s ščepcem soli. V zvoniku je dvanajstkrat odbilo, pa sva bila še vedno sidrana. Še Zippy je izplula pred nama. Ona dva gresta v Grčijo. Dolgo pot imata pred seboj in spodobi se, da sta bolj rana.

Vetra je malo, 2-3 bf polkrme in temu primerna je naša hitrost. Okoli petke se vrti. To pomeni, da bova na Rabu zvečer. Tudi prav. Sončen dan z obilico električne energije izkoristiva za delo na mirni plovbi. In pranje perila. Od bivanja v Bunarini je minil že teden dni in žehte se je kar nabralo. Naš majhen strojček za perilo menca celo popoldne, da opere, kar znava midva zapackati v enem tednu. Nekaj milj pred Rabom je naša hitrost le še dober voz. Na pomoč priskoči Jan Marko in jadrnanje nadomesti pridelava vode. Tudi v redu.

Mimoplov skozi tesno rabsko lukco je obujanje spominov. Kot predšolski otrok sem s starši (kako drugače) vsako poletje in jesen preživel precej časa na Rabu in kako živ je še spomin na water taxi iz prve polovice šestdesetih let prejšnjega stoletja. Lesen čoln na vesla je prevažal ljudi preko ozkega zaliva. No, kot majhnemu otroku se mi je 50 m, kolikor je razdalja med zahodnim in vzhodnim pomolom, zdelo ogromno. Spominjam se, kako sem taksistu (starejšemu bradatemu, od sonca ogorelemu gospodu) vsakič pomagal pri veslanju. Jaz sem veslal s paličico iz trstike. Moj prispevek je bil manj kot simboličen, počutil sem se pa tako zelo koristnega.

In polno je bilo ribičev, ja. Na lov so odhajali s svojimi pet metrskimi čolni s tistimi starimi, tako prepoznavnimi motorji. Tok-tok-tok-tok... Enkrat so me vzeli s seboj. Kako sem užival! Ah, spomini. Ampak, vrniti se je treba v kruto koronsko sedanost iz Orwellovega leta 1984, kjer namesto lepih starih lesenih pomolov kraljujejo pontoni ACI marine. Na njih pa sama plastika, fej. Ne, hvala, odvrneva fantu, ki nama maha in kaže kam na pontonu naj se priveževa. Ne, midva greva raje okoli ovinka na sidrišče. In večer preživiva v miru, daleč od hrupa in blišča turističnih konob na rivi. Vse to (in še marsikaj drugega) sva že tolikokrat doživela, ne vleče naju več. Morda jutri, morda kdaj drugič, morda manjano...

Zippy se ob pol enajstih pride poslovitisrečno !

mesto Rab znano po 4 zvonikih

turistična skupina na razgledni točki?

turistična podmornica

otoček povezan z otokom :)

tudi privezi na pomolu niso vsi zasedeni

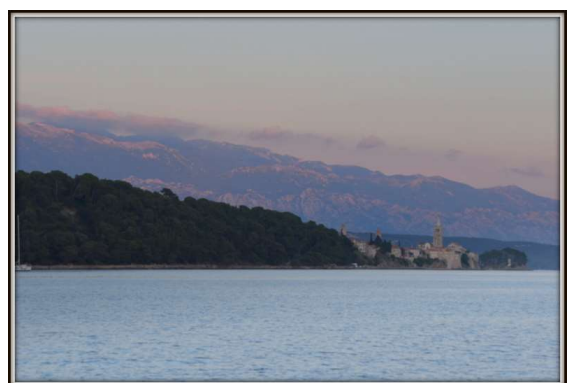
večina lokalov, restavracij ob tej uri še sameva

marina ima ob sedmih zvečer še veliko prostih privezov

*skoraj na koncu zaliva sva se sidrala, bolj malo jadrnic
čeprav je zaliv velik*

še zadnji odsevi sončnega zahoda nad mestom Rab

sidrani nasproti samostana Sv.Eufemije

supanje po sončnem zahodu

16. julij 2020, četrtek

Sv. Eufemija, Rab, Hrvaška

Danes, takoj zjutraj bova izplula na Krk. Tako sva sklenila že včeraj. Dovolj je jutranjega poležavanja, s petelini se vstaja! Kar sva sklenila, tega sva se držala. Midva. Petelini so zatajili. Še dobro, da so se menihi zbudili in začeli razbijati po zvonovih. Ob devetih dopoldan. Z najino strašno hitrostjo sva jim sledila in takoj na začetku popoldneva sva bila v dingiju, namenjena na obalo. Na kavico. In po kruh.

Z izletom na Krk danes očitno ne bo nič. In jutri verjetno tudi ne. Jutri bo deževalo. Dež je pa tako primeren za delo (enkrat ga je potrebno narediti, zakaj torej ne takrat, ko je vreme slabo?). Če je izlet na Krk odpadel iz objektivnih razlogov, si bova privoščila vsaj izlet na Rab. In sva si ga.

Prijetno mesto, polno trgovinic in gostilnic. In turistov. Tako izgleda Rab danes, sredi julija, kot so prejšnja leta izgledala italijanska mesteca v oktobru ali manj turistični grški kraji poleti. Samo predstavljam si lahko, da se prejšnja leta poleti tukaj ni dalo dihati. Kafiči in gostilne so tretjinsko zasedene, kar je nekje na moji zgornji tolerančni meji. Res sva zadela žebljico na glavico, da sva letos pristala v Dalmaciji.

Imajo pa tile Dalmatinci še eno čudovito lastnost. Leni so. Torej ne silijo vame, ko hodim in si ogledujem trgovine. In ker so me pustili na miru, sem si kupil sončna očala (če bi rinili vame, bi se obrnil in šel dalje). Ne le, da tega niso počeli, ko sem očala izbiral in pomerjal, na koncu sem jaz rinil v njih, da so mi pokazali prodajalca (sedel je v globoki senci) in sem smel tako željen artikel plačati.

Sprehod po starem delu mesta razkrije prijetne uličice in (pre)več cerkva. Kar nekaj samostanov se razprostira na področju mesta in bližnje okolice. V samostansko notranjost ne greva, čeprav bi mogoče bilo celo kaj zanimivega za videti. Se bojiva okužbe. Bral sem, da so nune največje leglo korona virusa na Hrvaškem. Končno mi je jasno, kaj pomeni rek "izogibati se česa, kot hudič križa" - on že ve, zakaj ne rine v samostane. Le kako bi lahko opravljal svoje poslanstvo, če bi zbolel za gripo? Kakorkoli, Rab ima cerkva in samostanov, kot bi bil v Grčiji.

Vsi ljudje imajo maske v žepu, le jaz ne. Zunaj je ne potrebujem, notri ne hodim. Vesna je v svoji torbici slučajno našla eno (ki nama jo je dal agent v lerapetri pred dvema mesecema) in je lahko vstopila v trgovine. Jaz sem sedel zunaj in čakal. In pil kavico. In opazoval ljudi. Vsi, brez izjeme, so zunaj hodili brez maske, si jo nataknili ob vstopu in sneli ob izstopu. Groteskno. Dan potem. Česa takega pa še Orwell ni predvidel v slavnem letu t-36. Ampak, ne grem se boja z mlino na veter. Očitno si bo le potrebno kupiti kakšno masko. Samo, kje? Nimam pojma, kje to prodajajo? In če je to v trgovini, kako bom prišel notri, če nimam maske? Catch 22.

Na maškarado res nisva navajena. Vesno je imela masko danes prvič na obrazu in ko je prišla iz trgovine jo je tako rekoč strgala z obraza. Bojim se, da jo ne spravim več po nakupih (ki jih sicer tako rada opravlja), dokler norija ne bo mimo. Premišljuje, kdaj sem sploh nosil masko. Mislim, da je bilo to pet let pred Orwellovo štiriinosemdesetico. Takrat sem kot bruc delal preko študentskega servisa in kidal kurji gnoj v Jati v Zalogu (ali kako že se je imenovala tista farma?). V vojski maske nisem nosil, ker sem imel očala in sem bil na maska-poštedi zaradi tega. Barke pa tudi nisem nikoli sam brusil, da bi potreboval masko. Ampak. Sedaj sem se spomnil. Enkrat v mladosti sem jo pa res nosil. Našemljen sem bil za pusta. V (okuženo) nuno.

sprehod po ulicah starega dela mesta

plezalka bogata s cvetovi

stare kamnite hiše še danes kljubujejo času

danesh je bolj slabo pihalo, zelo soparno vroče je bilo

Trg svobode

na rdeči hiši Trga svobode je veliko ljudi pustilo svoje podpise ... zakaj?

okna v starem delu Raba

Varoš, tipično predmestje mediteranskih srednjeveških gradov; danes tukaj nekaj lokalov, nekaj stojnic ...

razgledna točka

spomenik Sv. Krištof, zaščitnik mesta in otoka Rab, daroval ga je odvetnik

deklica bi rada na vsak način gledala skozi daljnogled, pa je premajhna; sestra jo je poizkušala dvigniti, pa ni šlo :)

danes je malo več bark na sidrišču kot včeraj

17. julij 2020, petek

Sv. Eufemija, Rab, Hrvaška

Zbudijo me kapljice po palubi. Okna je potrebno zapreti, pa tako se mi nič ne ljubi vstati. A moram. Hladno je. Ob jutranji kavi sem v kokpitu zavil v odejo. Sredi julija. Kam smo mi to prišli?! Je morda temu kriva korona? Se je vreme okužilo? Jasno, da preverim satelitsko sliko temperature morja. Povsod je topleje, kot tukaj. Za 3-4 stopinje. Brrrr... Akcija! Nujno je potrebno ukrepati. Zato se spravim v podpalubje. Tam je topleje. In posadim se za mašincino. Vesna tudi.

In tako je minilo dopoldne in tako je minilo popoldne. Razlika je le v vremenu. Druga polovica dneva je spet sončna in toplejša (vsaj zrak). Vse ostalo je enako. In zvečer je na sporedu kino. Klasika.

Tale zaliv je res odličen. Velik, sidro prime odlično in morje je popolnoma mirno. Deset nas je sidranih, pa smo zelo narazen. Na sprejemljivi meni še razdalji bi nas bilo lahko preko petdeset. Mir je, niti do najbližjega soseda se ne vidi ali je kdo v kokpitu, kaj šele do ostalih. Pravi raj za delo. Za plavanje pač ne. Tudi, če zanemarim temperaturo morja, je prosojnost blizu nič. Razumljivo, pod nami je blatno dno.

Z nadaljevanjem plovbe torej danes ne bo nič. Jutri pa, kdo ve? Vsekakor je plan, da zavijeva z vetrom. Torej proti jugu. In ko se bo veter obrnil, greva nazaj proti severu. Hmmm... Počasi bo zmanjkalo otokov, če bova ves čas motovnila med istimi.

no, ta barka pa ima pravo ime: v najhujši sezoni so turisti verjetno res nagnjeni notri kot sardine :)

včeraj popoldne so bili lokalčki bolj slabo obiskani

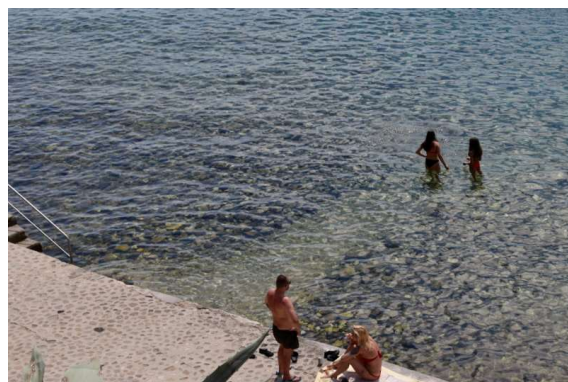
ta slovenska jahta pa dvomim, da je že kdaj sidrala.... pa ne moreš imeti tako lepega sidra, če pogosto sidraš ? ne vem ... ?

v mestu imajo par parkov, lepo urejenih, eden z otroškim igriščem

hoteli ... če so odprti ne vem ?

zanimivo je to, da so naredili potko v morju od ograje dalje (odstranili kamne)

za domačine narejeni preprosti pomolčki

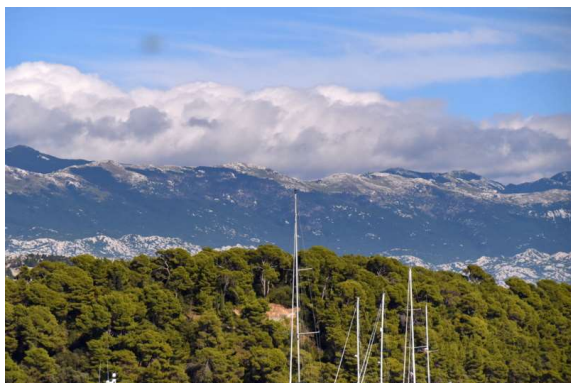
zunaj na odprtem pa ji verjetno res ni treba nositi maske?

cerkva, samostanov, pa imajo res veliko

najprej jim zmečem v vodo olupke in sredico večje bučke, vse so ven pljunile ... hm...

pozno popoldansko sonce z dokaj dobro vidljivostjo na okoliške hribe

mestna ura - stolp z uro, katere mehanizem deluje še danes, je bil pa zgrajen istočasno kot loža!

18. julij 2020, sobota

Sv. Eufemija, Rab - Punat, Krk, Hrvaška

Plani, plani, plani... Jasno, da se jih ne drživa. Namesto, da bi jadrala, delava vodo. Ne greva na jug, na sever greva. V Punatu je Matjaž, eden mojih najpomembnejših vzornikov. Prednje jadro sicer dvignem, pa ga po pol milje tudi pospravim. Vetra ni. Ko priplujeva do konca Raba, veter je. Točno v nos. Ej, ne grem se! Orcal pa ne bom. Zadnji zaliv na otoku vabi.

Ni bilo potrebno čakati niti uro, da tudi vetra v nos ni več. Spet delamo vodo in v dveh urah smo na Krku. Priplula sva nad 45 vzporednik. Tako visoko letos še nisva bila, pa tudi prejšna leta le izjemoma. Nahajava se na severni četrtini Zemlje. Marina je precej prazna, na T pomolih so barke vezane bočno. Jasno, to je nekaj za mene in Vesna pokliče v recepcijo, če se tudi mi lahko tako. Ne može. Morala bi iti notri, se tlačiti nekam med pomole, in vleči mooring iz dreka. Ne, hvala. Raje greva na sidro, lažje je in še več mira bova imela. Če ne razumejo, da bi lahko nekaj malega zaslužili, potem pa nič.

Matjaž naju pričaka. Ravno je predal barko novemu lastniku in Mima je postala Moana. Žalostna zadeva zanj, malo manj žalostna za Mitko. Samo, Matjaž je eden zelo redkih ljudi, kar jih poznam, ki si je lepo izračunal, da ga mesečni najem stane precej manj, kot lastništvo barke. Pa še najame jo lahko kjerkoli na svetu in ne le v domači vasi. Njemu je, tako kot meni, vrednost barke na Krku precej manjša, kot vrednost ta-iste barke na Pacifiku. Podobno, kot je vikendica v Spodnjem Dupleku večini ljudi manj vredna kot vikendica na Costi Smeraldi ali v Monaku.

Kakorkoli, za klepet se naselimo v lokalni marinski birtiji, nekaj malega pojemo (in malo več popijemo). Čudim se imenu oštarije. Le zakaj se imenuje 9 boforov, ko so pa v pomorstvu pomembne številke 8, 10 in 12? Da niso morda bofore zamenjali z nebesi, tam je devetka prava zadeva?

Ne menjava plana samo midva, tudi Matjaž ga. Ne vrača se domov danes, vrača se manjana. Pa se iz oštarije preselimo na Malo in nadaljujemo s čvekom. Do jutri.

postanek dokler se ne umiri vreme, zaliv Mara na otoku Rab; morje prekrasno, vendar trenutno za mene še vedno prehladno

Matjaž se je poslovil od jadrnice Mima na kateri sva tudi midva preživela kar nekaj lepih trenutkov....

marina Punat je ogromna marina, potrebuješ 10 minut, da prideš do recepcije

19. julij 2020, nedelja

Punat, Krk, Hrvaška

Za najine pojme sem zgodaj pokonci. Ampak, za Matjažem. Vesna globoko spi, najbolje, da greva na kopno. V ribarnico in po kruh. In na jutranjo kavico. Potem se posloviva, domov greva. Vsak po svoje na svoj dom. Matjaž se odpelje z avtom, jaz z dingijem.

Dan je sicer lep, morje čisto nič. Že nekaj dni nisva plavala. Mrzlo je in tukaj tudi kalno. Lahko pa delava. Na zalogo.

Večerja je morska. Ribe in škampi so sicer sveži, je pa oboje v miniaturi obliki. Jadranski obliki. Obujava spomine na kraje, kjer so ribe dovolj velike, da se jih pripravi filirane brez kosti. Na krožniku izgledajo kot resen kos mesa z okusno prilogo in ne kot zajčji golaž s kostmi. Hja, počasi bo treba pozabiti na lepe kraje in se zadovoljiti s kruto realnostjo majhnega in mrtvega morja, ki nas obkroža v tem korona svetu, kjer nam je veliki brat prepovedal potovanja v lepe kraje.

Zvečer se končno odpraviva na sprehod do mesteca. Tja in nazaj. Ko se ravno nameravava obrniti, slišiva klic "Vesna". Simona je na večernem sprehodu z otroci. Kmalu se nam pridruži še Nejc in skupaj španciramo po Punatski rivi. Klepetamo in nekateri jedo sladoled. Nekateri celo prvič v življenju. Pri desetih mesecih je namreč dovoljena že vsa hrana po vzoru (ne izbiri!) staršev.

Brike se je javil iz Malega Lošinja. Le kaj bo prinesel jutrišnji dan?

pogled na marino v Punatu z najinega kokpita

ob devetih zjutraj ni bilo še nikogar na plaži

ribiška barka

le zakaj ne delajo takih lepih kamnitih privezov? nobenega vzdrževanja, pa še lep je

ob pol devetih zvečer je sonce že leglo k počitku

le zakaj ima toliko bokobranov? ali slabo parkira ali pa na tem privezu tako buta sem in tja in gor in dol, da mora biti tako obložena barčica?

v centru vasice/mesta Punat je bil koncert z izredno malo poslušalci

vrsta pred slaščičarno brez varnostne razdalje ...

20. julij 2020, ponedeljek

Punat, Krk - Vrč (Punta Križa), Cres, Hrvaška

Premišljujemo ali naj ostanemo ali greva dalje. Ta all weather anchorage bi bil kot ata na mamu v primeru bolj resnega vremena, ki ga pa v naslednjih dneh ne pričakujem. Nekaj podobnega je, kot Spinalonga na Kreti. Ali pa še kakšno podobno. Ni jih pa veliko na svetu, kjer bi bila globina nekaj metrov, prostora za stotine bark, sidro prime odlično in na obali je na voljo vse, kar potrebujemo.

Pa se dopoldan le odločimo, da greva še kam po tem svetu, preden nas spet zaprejo v lokalni kokošnjak. Ampak. Najprej pa na ogled lokalne atrakcije, otočka s samostanom sredi lagune. Pa tudi ta plan spremeniva. Že z vode vidiva, da zadeva ni kaj posebnega. Ko pa se spomniva, da živimo v Orwellovem letu in bi nama na vhodu sigurno zatežili, da se morava omaškaraditi, naju firbčnost mine.

In potem ven iz lagune. Cilj je Vir. Ne, prepozna sva, cilj je Pag. Tudi ne, veter ni v redu, cilj je Cres.

Veter je, vetra ni. Če pa že je, ga je za 2 (z malo domišljije za 3) bofore. Dvakrat dvigam jadra in dvakrat jih pospravljam. Večino časa imava orco, kar je na popolnoma mirnem morju pri 5-7 vozlih vetra celo prednost. Hitrost po vodi je kar v redu (blizu hitrosti resničnega vetra), hitrost proti cilju pa precej slaba. A sva vseeno ob šestih zvečer sidrana v enem izmed zalivov ob Punta Križi na Cresu. Od današnjih 30 milj sva jih kljub slabemu vetru uspela prejadrali okoli 25, kar niti ni tako slabo.

Zaliv je lep, vse naokoli je gozd, mir in tišina. Barke smo posejane narazen na nekaj sto metrov, kar povsem izpolnjuje moja pričakovanja o normalnem sidrišču. Na tleh je mivka in morje je bistro. Le internet je slab. In to zna biti na žalost za naju izključitveni kriterij jutri zjutraj...

za optimiste je to idealen zaliv

najin zaliv v katerem sva preživela zadnji dve noči je res varen zaliv; sva bila skoraj zabetonirana v blato, ki sva ga morala spirati sproti z morsko vodo

otoček Košljun slikan iz zraka je veliko lepši za videti; na obalo nisva hodila

imajo pa zelo urejen vrt na otočku

včeraj na sprehodu me pobara turistična barka, če grem na izlet; pa pravim, da ne, ker imava svojo barko; naslednje vprašanje je bilo: a kapitana tudi imaš?... seveda; no, pa ni bilo nič od posla :)

kamp v Punatu

zaliv Vrč, miren

na drugi strani so boje in je videti kar nekaj jadrnic

21. julij 2020, torek

Vrč (Punta Križa), Cres - Ist, Ist, Hrvaška

Izključitveni kriterij je naredil svoje. Morava drugam. Še maili gredo zelo za silo, vse ostalo je iluzija. Ampak. Tako lepega morja že dolgo nisem videl (od Unij dalje) in skok v vodo pred izplutjem je neizbežen.

Druga predodhodna faza je barvanje pokrova outboarda. Na Martiniku sem ga dobil pod pomol, da je bil ves poribsan. Pred dvema leti sem ga zato pobarval z barvo iz spreja, ki pa se je pozneje izkazalo, da se topi v bencinu. Ker imam tank v motorčku, se je velikokrat po pokrovu razlilo nekaj kapljic. Ne veliko, a dovolj, da je bil ves lepljiv in moji prsti na dotik takoj črni. V Puli sem končno kupil novo barvo (upam samo, da je na bazi drugačne kemije) in danes sem imel priliko, da se odpeljem v skrit zalivček, snamem pokrov, ga dam na pesek, ga posprejam in potem z boso nogo ekološko premešam mivko, da se ne vidi črna senca okoli pokrova. Nič nisem zasvinjal okolice, le, če bi me kdo videl, bi godrnjal (še preden bi se prepričal, da je po mojem odhodu vse tako, kot je bilo pred prihodom). Kakorkoli, če menim, da zelo dobro skrbim za tehnično kondicijo barke, pa tega nikakor ne morem trditi za estetsko kondicijo čolnička...

Punta Križa je definitivno en lepših koncev na Jadranu (čudno, da še ni narodni park?), na vsak način precej lepši od Kornatov. In še česa. Z Malo vplujeva v kar nekaj zalivov na vzhodni obali, da si jih ogledava. Prijetni so tudi zato, ker ni gužve, nekaj jih gosti po eno plovilo, nekaj je celo še vedno čisto praznih. V dveh zalivih so boje, ki pa so tudi le polovično zasedene. Mine krepka ura, ko se končno posloviva od Cresa.

Nadaljevanje je po planu. Skoraj. Namesto na Pag ali Vir, greva na Ist ali Molat. Pa saj je vseeno, nobena destinacija (še) ne zahteva prehoda karantenske meje. Kakorkoli, Vesna se je danes zmenila z Branetom, da se jutri dobimo na Molatu in Pag lahko počaka.

Nekaj časa delava vodo in pereva perilo, nekaj časa jadrava. Vse je potrebno poskusiti v življenju, ni druge. Odločiva se za Ist. Ampak! Grauz. Tukaj sva bila pred enim tednom in nas je bilo okoli 15, sedaj nas je okoli 50. Bark. Če tako izgleda Jadran, potem ga bova verjetno zapustila po hitrem postopku in prepustila navtičnim mazohistom v nadaljnje upravljanje. Ok, prva lastovka še ne prinese pomladi in upanje umira zadnje - morda bo pa jutri spet bolje.

Zvečer greva na obalo. V trgovino. In v birtijo. Kot vedno. Imajo girice in to bi jaz jedel. A v birtiji nekaj časa sediva in

potem vstaneva, ne da bi dočakala kelnerja (verjetno še opazili niso, da se je ena miza zasedla in potem tudi sprostila). Kot včasih v socializmu na Jadranu. Vse mize zasedene, kapacitete kuhinje in osebja pa precej pod kapacitetami stolov. Nak, tak turizem si pa ne greva! Očitno bova res zavila v Grčijo prej, kot nama poteče bivalna pravica na Hrvaškem. Oddingirava domov in spotoma preštejemo barke na pomolu in sidrišču. Preko 80 jih je, od tega dobra tretjina s slovensko zastavo.

Tone na obali barva motorček

v Majiški so boje

pujsek s krompirjem 140 kun v konobi Maestro na Istu

noro, noro, koliko se nas je nabralo na sidrišču otoka Ist

22. julij 2020, sreda

Ist, Ist, Hrvaška

Če sem še včeraj mislil, da sem videl največje možno število bark na tem sidrišču, so mi danes razložili, da nima pojma. Lani jih je Žiga naštel 250 (z besedo: dvesto petdeset!). Kje so bili sidrani si težko predstavljam, še manj pa si lahko predstavljam, kako so se vsi zgužvali po oštarijah. Brez komentarja! Mazohisti par excellence. No, danes nas je zvečer nekaj manj, kot včeraj, »le« okoli šestdeset.

Pa lepo po vrsti. Začelo se je s planom, da najprej postoriva nekaj nujnih zadev, potem se pa premakneva na Molat. Pa, kaj bi se ponavljal, plani so ves čas v dinamičnem ravnotežju. In res, čisto zares, imajo en sam namen. Spremembo. In kako se v to vključuje najin današnji plan?

Ravno končujeva z zajtrkom, ko mimo pripluje Betty. Jasno, da se takoj pofočkamo in čez nekaj minut smo sidrani eden do drugega. Žiga je drugi lastnik, Betty je kupil od Marka. Midva pozna Marka. Žiga pozna Katjo, najino hči (in jo torej tudi pozna). Sošolca sta bila. Krog je sklenjen, torej se vsi poznamo. Selo. Pa še to: Betty je tretja izdelana barka svetovne klase jadrnic Y37, Mala je druga in Žisa je prva. Žisa je danes plula mimo. Ne selo, selčice!

Zelo na kratko klepetamo z Žigom na Mali, potem se vsi skupaj nastanimo na Betty, da se Mateji ni potrebno dingirati z dvoletno (natančneje: dve leti in dva dni staro) Paulino. Betty je odlična barka, poleg klasično dobrih lastnosti bark svoje klase ima tudi velik pravoverni roštilj in bogato založeno vinsko klet. Ni kaj, že kot majhen otrok sem menil, da so plovila klase Y37 odlična, sedaj sem v to popolnoma prepričan. Menim, da nihče priseben ne more imeti resnega pomisleka proti čarkoal-braai-mašini, pritrjeni na ograjico kokpita. In to še posebej, če chef Žiga pripravi na njej medium rare T-bone

(cooked to perfection). Pa tudi verjetno ga ni junaka pod soncem, ki bi nasprotoval ljutomerčanu v neomejenih količinah. Povzetek: nadvse prijetno nenadejano druženje.

Mala nima veliko sorodnikov; no, danes je spoznala Betty :) na kateri kraljuje simpatična mlada družinica

Betty ima tudi pravi roštilj ... :)

23. julij 2020, četrtek

Luka, Molat, Hrvaška

Jutro je delavno. Vsi delamo. No, skoraj vsi. Paulini ni potrebno. Pa mine ura, pa mineta dve, pa minejo tri ... in mi smo še kar sidrani na Istu in še kar rabotnimo. To sidrišče je res v redu in to predvsem zato, ker lahko sprejme toliko bark. Ampak, popoldan se je potrebno pa prestaviti. Dva razloga sta. Eden je, da je z delom potrebno prekiniti, to škoduje zdravju in drugi je, da gremo na obisk k Žisi.

Nekaj milj južneje je Žisa privezana. Na Molatu. Downwind sailing je tak, kot mora biti. Sama genova je dovolj za doseganje potovalne hitrosti. In spet je tako, kot sva navajena z večjega morja, rahlo rolajoče. Vendar, ker je plovba kratka, ni težavna.

Planiral sem, da bodo tri sestrške barke skupaj privezane, pa ni šlo po načrtih. Zaliv je že precej nabasan s plastiko in premajhen za še dve novi obiskovalki. Ni druge, gremo drugam. S srečanjem danes pač ne bo nič, morda manjana. Dve milj naprej se ustavimo, tukaj je prostora veliko. Izvedemo celo manever, ki ga ne počnem prav pogosto. Betty in Malo sidramo vsako zase, potem ju povežemo, da se nam ni potrebno dingirati med barkama.

Če je bil včeraj dan (in noč) belega vina, je danes čas za rdeče. Spremembo je včasih potrebno narediti. Vendar ne pri vsem. Oglene braaiade že ne bomo zamenjali za plinsko ponev! Spet je na sporedu roštiljada, a smo tokrat bolj organizirani. Uporabimo boljši (in večji) roštilj na Betty in mizo z boljšo razsvetljavo na Mali. Voila! Tako lahko poteka življenje moškega dela in ženskega dela ekipe nekaj časa neodvisno. No, ko je mesek spečen, smo spet skupaj. Do jutri.

Molat, Brgulje kjer so bile videti vse boje zasedene

pa sta sestrici še bolj skupaj takole se pa Mala še nikoli ni stiskala

najprej malo mezice s posadko Betty, potem pa še BBQ

Y37 x dva

še se sedaj sem videla kaj manjka našemu napisu na Mali

na tem varnem sidrišču v Luki na Molatu, smo bili zelo na redko sidrani ... prostora kakor hočeš in sidro je držalo kot pribito

pa še ritki skupaj

v tem zalivu je bila voda zelo čista, žal temperatura menda le 21C

24. julij 2020, petek

Luka, Molat - Stara Poveljana, Pag, Hrvaška

Noč je bila čisto mirna in tudi jutro je. Nekaj vetra se dvigne dopoldan, kar je komaj zadosti za počasno jadranje z vetrom. Potem še ta vetrič poneha, tako da mu mora pomagati motor. In tako spet pridelujeva vodo. Za Virom pa je tudi upanje na veter umrlo. Ni drugega, kot da jadra pospravim.

Zanimivo, nekaj bark sva videla pred Virom, med njim in Pagom pa nobene. Prav nobene! Vreme spremljam na radarju in se odločiva za prvi in največji zaliv, ki je varen za vse, razen za jugo. Juga danes ne bo. Malo me je strah, da bo gužva in bo problem pri sidranju, pa je bil strah odveč. Neverjetno, resnično! Sama sva.

Končno se počutim domače. Velik zaliv z dnem, ki drži odlično. Bom videl, kaj je spodaj, ko bova sidro dvignila. Na sonarju je izgledalo kot blatna mivka, je bil pa odboj precej nenavaden in takega še nisem videl. Ampak, sidro se ne premakne niti za milimeter pri konstantnih 30 kW moči na propelerju. Torej sva varno sidrana za preko 40 vozlov.

Nekaj sreče sva imela tudi z vremenom. Prve kapljice so padle, ko sva spuščala sidro, nekaj minut kasneje se je ulilo. Timing par excellence. No, sreča par excellence. Ampak, to je šele prva runda, druga prihaja ponoči. In prva runda je s 36 vozli za minutko ob prihodu nevihtne fronte potrdila, da je sidrišče dobro. Mala se je sicer pošteno nagnila, premaknila se ni pa nič. Track po sidranju je idealni krožni lok.

Preostanek današnjega dne bo namenjen delu. Vesna je to počela že med plovbo, jaz se stvari lotim šele zvečer.

zelo nizka oblačnost je bila nad Virom, novodobno turistično mesto

Privlački most, ki je visok le 9 m in ima globine le 1m

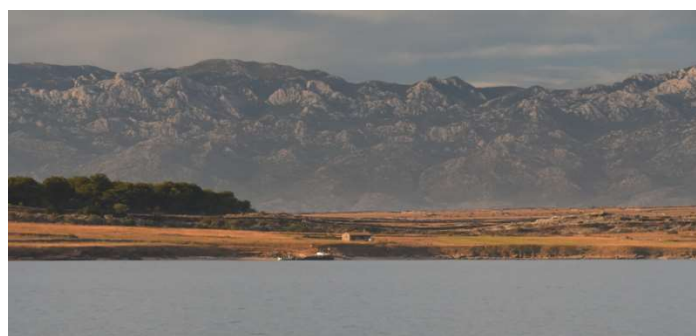
sredi ničesar, cerkvica

ogromen zaliv, le en čoln je vozil smučarja na vodi

nikogar ni videti na obzorju najinega zaliva.... potem pa nevihta

... in po vsakem dežju posije sonce

čisto drugače pogled na začetek zaliva kot ob prihodu

na obali raste trsje

25. julij 2020, sobota

Stara Povljana, Pag - Obrovac, Hrvaška

Včeraj ob štirih popoldan se je narava razbesnela. Potem je bil mir. Do danes. Zjutraj je sicer nežno deževalo, to je bilo pa tudi vse. Podaljšan spanec je bil odličen. Tole je res lep zaliv. Varen, osamljen in velik. Sama sva. V sosednjem je ena barka, v naslednjem še dve, tretji je spet nenaseljen s plastiko. Plujeva pod paškim mostom, zavijeva proti Novskem ždrilu in ... srečava avstrijsko barko. Edino danes. Vmes mi Bogdan in Petra (edina od znancev, ki sploh razumeta, kaj tukaj doživljava) pošljeta link na pilot za Jadran. Končno pilot, kjer piše to, kar pomorce zanima. Zaščitenost glede na veter, globino in dno (ja, najpomembnejše je dno!) za posamezno opisano sidrišče. Do sedaj sem imel pri sebi le v veliki meri neuporaben pilot 888 in sem bil pač prisiljen pluti po guglovih mapah, da sem sploh vedel, kje se lahko sidram. Podatek, da je na obali disko z modrimi lučmi mi pri izbiri sidrišča res ne pomaga veliko.

Burja malo zapiha, malo naju pušča v bonaci. Neprimerno za jadranje, veter je med 0 in 5 bofori in nazaj. V nekaj minutah. Jan Marko mirno prede. Zapeljeva se pod novim in nato še pod starim (ne vem zakaj se tako imenujeta, novi je bil zgrajen v prejšnjem tisočletju, stari pa v tem) in že sva na drugem morju, Novigradskem morju. Pa nisva dolgo. Zavijeva v kanjon reke Zrmanje.

Uaaaa! To pa je nekaj! Veliko sveta sva preplula, pa česa podobnega še nisva doživela. Kanjon, kjer je svoje čase živel Vinetou (oni Indijane, ki je tako rad rekel: "Haugh, ich habe gesprochen!") je res fascinanten. Fenomenalen! In reka, ki teče skozi, je "v nulo" označena in plovba je popolnoma neproblematična. No, dokler ne pihne. Burja zna biti pasja. Vesna se je na premcu predajala foto sešnu, ko je z boka prihrumelo. Pa ne veliko. Borih 32 vozlov (sustained!) je rekel moj Reymarinko. Barka se je (samo na jambor) nagnila za (recimo) 30 stopinj in Vesna je nekaj deset sekund živel v življenjskem strahu, da jo bo s palube odpihnilo v reko. Medklic: vse je bilo pod popolno kapitanovo kontrolo. Ko se je končno le priplazila v kokpit, je rekla, da je imela občutek, da je trajalo celo uro. In tako počasi le razumem zgodbi marinskih jadrancev. Vsem tem zgodbicam je skupni imenovalec strah (ne spoštovanje) pred morjem.

Kakorkoli, res nepozabna plovba se je po (dejanski) uri končala v Obrovcu, kjer sva se (kot edina barka) privezala na rivi sredi mesta. Ribič nama pokaže mesto, otroci, ki skačejo v reko z mostu, nama pomagajo prijeti štrike. Do sem je vse idealno.

In potem se začnejo najine težave. Trgovino in kafič najdeva iz prve. Vendar. Birtije pa ne. Kelner v kafiču nama pove, da oštarije v Obrovcu ni. Tako piše tudi v pilotu in tako nama zaupa tudi Bogdan. Ampak. Midva se ne daga. Preveriva še v drugem kafiču. Zagrebčan, ki je pred vojno pobegnil (in se po vojni vrnil kot zmagovalček in vojni penzioner) ima penzionček s prehrano. Pa se mu ne isplati raditi. nekaj popravlja (sredi sezone) in kuhinja je seveda zaprta. Pivce pa ima. In čas za klepet tudi.

Še na vidikovac se povzpneva, Vesna pofotka okolico in potem bi šla na večerjo. Slabe štiri kilometre stran je najbližja oštarija. Štiri kilometre v breg, iz kanjona ven, na plato. No, takega sprehoda si po prometni cesti brez pločnika ne bova privoščila, toliko se pa že imava rada. Korona gor ali dol, to je precej bolj smrtno nevarno, kot virus gripe, zaradi katerega so politiki zagnali tako paniko. Pa pokličeva v oštarijo in jim razloživa najino situacijo. Sva peš in sva lačna in v Obrovcu ni taxija. Posvet med kuharico in lastnico oštarije obrodi sadove. Kelnerja pošljeta po naju. In naju pride iskat in naju dostavi za mizo in nama prinese (odličnega) jagenjčka s prilogo in nama prinese vina. Večkrat. Velikokrat. Tolikokrat, da pozabi vse računat (jaz refleksno vedno štejem vso pijačo po oštarijah, pač dolgoletne izkušnje). In ko zaključi šiht, naju zapelje domov. Service par excellent. Tuhtava, koliko tringeltirat. Cene so sindikalne in ko pribijeva skoraj 40% napitnine, je vse skupaj manj kot četrtno žutske cene izpred meseca dni.

s kajaki po zalivih Paga

še zadnji pogled na otok Pag, potem pa pod most/Ljubačka vrata

mostovi so bili dovolj visoki za naš jambor; pri Masleniškem mostu so imeli skok z elastiko (bungee jumping)

vstop v kanjon Zrmanja

parček je prišel s kajakom do tukaj in se povzpel do kule

za vsakim ovinkom se je odpiral lepši razgled, manjkal je samo še Vinetou

zelo zelena okolica

pred nami mesto Obrovac

po tej strani pa smo pripluli v mesto

če bi nadaljevali plovbo z dinghijem bi prišli do slapov

pogled iz trdnjave na naš pomol in most v Obrovcu

za kočerjo pa danes jagenjček v restavraciji Anita, ki je locirana 4km ven iz Obrovca

26. julij 2020, nedelja

Obrovac - Sapavac, Vir, Hrvaška

Čim prej izplujeva, sva se zmenila včeraj, danes je pred nama še dolga plovba. Ta "čim prej" je ob rekordnih pol devetih. Zrmanja me tudi danes navduši. V popolnoma jasnem in brezvetrnem jutru (ok, ok, dopoldnevu) je še lepša, kot včeraj. Okoli 70 zelenih in rdečih stebričkov (izgledajo precej novi) na 6 milj dolgi plovni reki lepo skrbi za to, da plovba ni niti najmanj adrenalinska. Še najbolj napeto je bilo, ko sva se odvezala. Oseka je in vode je pol metra manj, kot jo je bilo včeraj, ko sva pristala. No, še vedno jo je preko dva metra, kar je za Malo povsem primerno. Globine na sami reki pa itak nikoli ne padejo pod tri metre.

Iz Zrmanje priplujeva v Novigradsko morje, potem zavije skozi Karinsko ždrilo v Karinsko morje, narediva en krog in se vrneva v Novigradsko morje in skozi Novsko ždrilo v Jadransko morje. Eno reko in tri morja sva danes preplula, bila pod dvema daljinovodoma in tremi mostovi. Večino (šest ur od desetih) sva motorirala nekaj tudi jadrjala skozi nekaj deset metrov široke prehode med otoki okoli Paga.

Vse je bilo precej rutinsko, le za plovbo pod daljinovodom si tega ne upam trditi. Dvaindvajset metrov naj bi bilo svetlobe pod žicami. Tako piše v edinem pilotu, ki to sploh omenja. Za povrhu sta tam v naravi dva daljinovoda, nekaj sto metrov narazen. V pilotu omenjeni 10 kV in neomenjeni 110 kV (verjetno nov). Mala ima jambor visok 16 metrov. Ko k temu dodam še višino trupa, kjer je vpet ter anteno na vrhu, je to krepkih 18 metrov. Pod mostom me ni strah, najhujše, kar se mi lahko zgodi je, da z anteno podrsam po traverzi. Pri elektriki je pa vse precej bolj digitalno, bo ali pa ne bo počilo in zagorelo. In tudi za tistih 22 m ne vem, ali so točni ali ne. Dodatno, ali je to fizična razdalja ali razdalja z dodano prebojno trdnostjo zraka. In ne morem pluti počasi in opazovati dogajanje. Kakorkoli, ni počilo.

Veter se je naredil po napovedi okoli enih popoldan. In je bil točno v nos. Pa sva obrnila za devetdeset stopinj in je bil točno v nos. In sva spet obrnila za devetdeset stopinj, veter tudi. Nekaj časa tackam, potem se naveličam in nekaj milj v kanalu med Virom in Pagom enostavno jadram italijančka. Na vrhu Vira spet obrneva za devetdeset stopinj in potem končno lahko jadrava z vetrom.

Sidrava se pred turistično precej razvito obalo in posledično to čutimo tudi na sidrišču. Prduljic je neskončno mnogo. Ne morem ravno trditi, da je to idiličen zaliv, je pa primerno mesto za prespati.

center mesta Obrovac ... kot dan potem :(... hiše propadajo, ker so večinoma lastniki srbi, ki pa se očitno ne bodo vrnili v ta kraj

kafič se je kar malo razširil pod brajdo, pa četudi ni lastnik

goska priracjlala do naju in na vse načine prosila za hrano ...

imela sva privez tik pred mostom kjer ni bilo ravno veliko globine

na tem koncu pomola je sigurno več globine, zna pa biti problem ker so povsod muringi

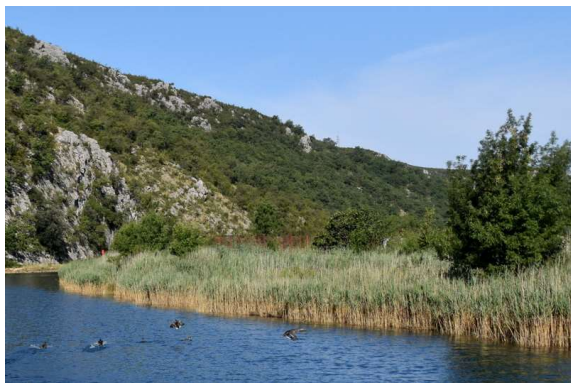
kakšnih 500 m ven iz mesta, v kanalu je pokopališče; verjetno pelje cesta do njega, čeprav je z barke ni bilo videti.... je pa pokopališče na lepi lokaciji

danes je bilo močno sonce za razliko od včeraj, ko je bilo oblačno

labod v trsju počiva

račke so pretežni del plovbe ves čas letele pred nami

če imaš močan motor, si tudi z dinghijem hiter; naš mali dinghi ima le 5,8 konjev in dela takatakata počasi, počasi ...

danes je bila plovba mirna, brez vetra za razliko od včeraj

Karinsko morje je kar turistično, okolica je zelo zelena, prijetna na oko, le morje ni kristalno

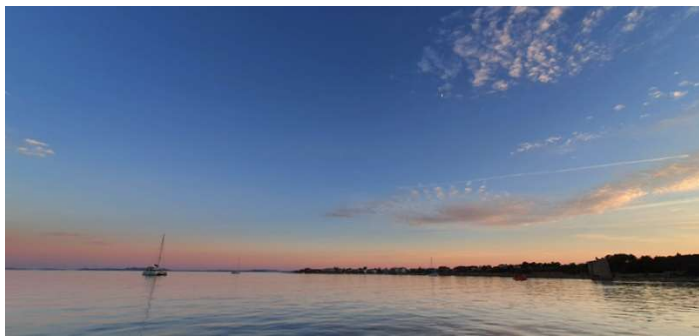
27. julij 2020, ponedeljek

Sapavac, Vir - Panada, Pašman, Hrvaška

Z nočjo gredo spat ose, muhe in prduljice. Posledično sva imela miren spanec. In priliko sva dobro izkoristila, vsaj jaz. Preden je sonce zašlo sem zaspal in ko je bilo že na nebu sem se zbudil (res, da je sedaj noč dolga le osem ur in pol, a vseeno). Potem pa veselo na delo. Preko vikenda sem zabušaval in se šel turista, danes je normalni delovni dan. Do dveh. Takrat se naredi dober veter.

Potem se počasi odsidrava in izplujeva. Popoldne je namenjeno navtiki. Taki, turistični. Maestral imava in midva greva proti jugovzhodu. Slabo polovico poti imava skoraj krmo in preostanek čisto krmo. Ker pa je vetra malo, večinoma 2-3 bf, le dvakrat sem za nekaj minut videl 4 bf, tudi vala ni veliko. Celo tako malo ga je, da me motijo valovi, ki jih naredijo gliserji in ribiči. Slednjih na razburkanem morju sicer sploh ne opazim. Hitrost ni za v anale, je pa za v anale tišina. Poslušam kako se pogovarjajo kajakaši sto metrov stran in slišim razgovor na jadrnici, ki pluje mimo. Ne pomnim, kdaj je bilo nazadnje tako.

Plan je bil sidranje v Ždrelcu. Plan, kot plan. Tako umirjena je plovba, da kar mimo zavijem, škoda bi jo bilo prekiniti in jutri nadaljevati z motorjem. Skoraj do Biograda jo pritrjajbava, ura je pol devetih zvečer, sonce bo kmalu ugasnilo in midva zavijeva za prvi otok ob poti. Ampak. Ej, piloti, piloti! Oni zanič 3X8 pilot je spet falil. Sidrišče ima narisano, dno je pa skalna plošča. Halo?! Niti poskusiva ne, sonar je izrisal šolski primer dna, kamor se ne sme vreči sidro. Enostavno se odpeljeva pol milje naprej in okoli ovinka za otoček, kjer je Googlova Zemlja pokazala mivko. Prepozno je, ne vidi se več dobro, da bi lahko preveril s pogledom v morje, a sonar potrjuje tisto, kar je vidno na orto foto. Vrževa sidro in tako prime, da se bojim, da strgam verigo ali polomim bow spit, sidra že ne bom izpulil.

fotka včeraj zvečer na Viru ... samo tri jadrnice in en katamaran na sidrišču ; pri obali pa majhni gumenjaki, čolnički

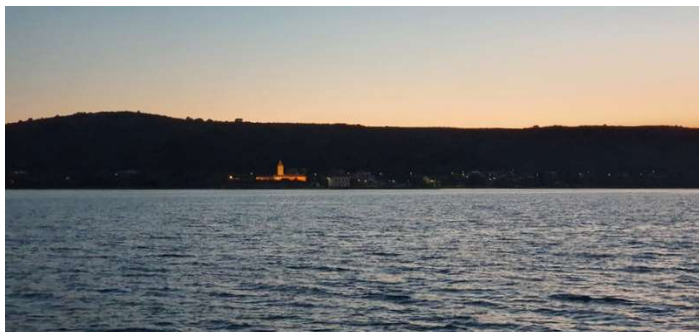
dopoldne sva bila še kar na sidrišču pri Viru; plaže polne, skuterji, banane ipd., švigajo po zalivu sem in tja....

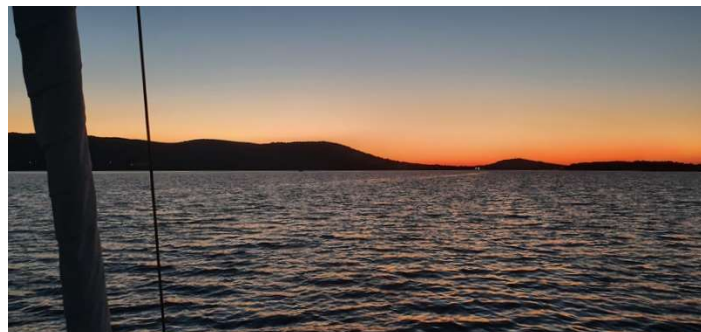
dve jadrnici in katamaran sta že zapustila sidrišče

obala je kar krepko pozidana; menda so predvsem vikendi

sidrišče pri otoku Pašman, najbolj osvetljen objekt je cerkev

tudi danes lepi ostanki sončnega zahoda

28. julij 2020, torek

Panada, Pašman - Hiljača, Žut, Hrvaška

Zjutraj se prestaviva v Biograd, v šoping. In doživiva neprijazno oholost o kateri sva toliko slišala prejšnja leta. Prostora v marini je kolikor hočeš in midva bi šla na bočni privez. Lahko, ampak marinero nama določi enega čisto nekje na dnu med dvema barkama, ki sta vezani s krmo. Zakaj tako, ve samo on. Tudi razlaga, da popoldan ne bom mogel izpluti, ker me bo veter tiščal ob ponton, ne pomaga (na drugi strani istega pontona je veliko prostora in tam bi bilo izplutje povsem enostavno). Očitno mu je dolgčas in raje dela. Ob izplutju naju potem brez komentarja z dingijem potegne bočno v veter. Jaz te logike ne razumem. In na koncu so naju še naganjali, ker sva (kao) prekoračila štiriurni postanek v precej prazni marini. Res ne morejo iz svoje kože ali pa so vsi ostali jadranci ene kovidoboječe ovce in se pustijo šikanirati?

Šopingirala sva šest ur (ok, ok, nekaj časa sva preživela tudi v kafiču v družbi znancev). Ker sva peš, sva najprej zavila v najbližje trgovine in mesnice. Ker je bila izbira precej borna, sva z iskanjem nadaljevala v vse bolj oddaljene (jasno, da cik-cak), dokler nisva prispela do Lidla. Po soncu in vročini sredi dneva. Tam sva potem dobila vsaj za silo meso (tule Dalmatinci imajo res slabo meso). Tako sva prehodila dobrih šest kilometrov, namesto enega, hic! Lidl je bil od barke

oddaljen le dobrih deset minut hoje po najkrajši poti.

Žisa je na Žutu in še midva pojdeva tja. Najprej imava 2 bf čiste krme, potem 2 bf teoretične orce. (Pre)počasi napredujeva, jaz sem pa lačen in žejen. Od enega (sirovega) bureka se pač ne da živeti cel dan. In ko veter pade na 0 bf in je SOG -0,1 kt (očitno je bilo nekaj toka med Pašmanom in Žutom), me končno sreča pamet. Začneva delati vodo. Segrelo se je in v zadnjih treh dneh sva jo spila 12 litrov.

Pa je ne pijeja, ko se sidrava. Tam pijemo vino. Z Branetom sva na isti valovni dolžini, kar se tiče žlahtne kapljice in vinski kleti sestrskih bark premoreta vina iz podobnih vinorodnih okolišev. Danes sta bili na sporedu južnoafriška in francoska vinorodna dežela. In braaiada.

riva v Biogradu

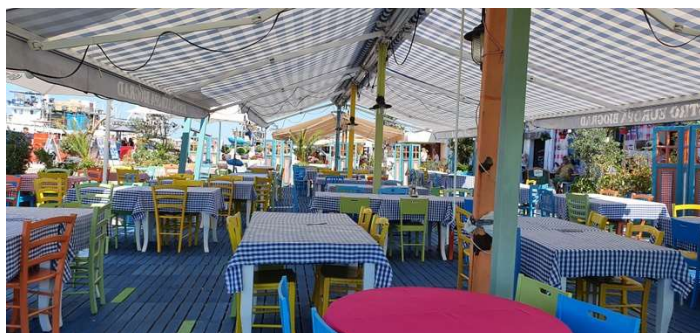
kar nekaj velikih ribiških ladij je bilo v luki kar nekaj ...

tudi tukaj ne manjka točke za fotkanje

riva je lepo urejena, zelo turistično

nekdo je očitno bil v Grčiji, tam najdeš na večih mestih tovrstni stil obarvane oštarije

29. julij 2020, sreda

Hiljača, Žut, Hrvaška

Dnevnik pišem zjutraj. Bojim se, da bo to kar stalnica naslednjih nekaj dni. Zvečer nekako nisem bil v pravi psihofizični kondiciji, da bi lahko vedno zadel pravo tipko na tipkovnici. In potem delam. In dela Vesna. Do popoldneva. Sledi kratka plovba z dingijem do Žise na kosilo. In ker je potrebno varčevati z bencinom, ostaneva kar tam. Do noči. Sidrno luč sem iz preventivnih vzgibov prižgal že pred odhodom ob dveh popoldan. Dan, ko se ni nič dogajalo in ki ga bom spet hitro pozabil, še posebej dopoldansko polovico.

Zaliv se dopoldan prazni in popoldan polni. Opazujem mojstre, kako se sidrajo. Dno je dobro, a glej ga hudiča, ko spustijo 30 m verige v 10 m vode, sidro pač ne drži. Zanimivo, kako si nekateri napačno razlagajo 1:3 pravilo. To pravilo ne pravi, da bo v takem razmerju sidro držalo. Pravilo pove, da pod tem razmerjem sidro sigurno ne bo držalo. Sama oblika sidra ni bistvena (razen v komercialne namene pri prodaji). V nasprotju s splošnim prepričanjem, tudi teža sidra nič ne prinese k samem držanju (pomaga pa pri tem, da se sidro hitreje zakoplje). Fizika, pač. In upoštevati je potrebno tudi višino in dolžino verige od vitla do morja, ki se velikokrat pozablja pri tem fenomenalnem pravilu 1:3. Aja, še to: vse skupaj velja samo v plitvi vodi, v globoki je razmerje korenska funkcija globine in v njej nastopa tudi teža verige (teža sidra pa še vedno ne).

Gužva me moti in z Vesno sva planirala premik proti jugu, kjer naj bi bilo plovil manj. Pa preberem Herona, da je v zalivu, kjer smo bili pred dvema mesecema trije, sedaj 20 bark. Meni se je že tri zdelo veliko.

Mala na sidru v Hiljači na Žutu

nepopisna (za naju) gužva na sidrišču kjer nekateri šparajo z verigo

30. julij 2020, četrtek

Hiljača, Žut - Statival, Kornat, Hrvaška

Panika je na višku in vse po vrsti sprašujem za nasvet. Kje bi lahko bil sam v zalivu? Odgovori niso vzpodbudni. Okoli Splita nikjer. Od tu, pa do Mljeta je gužva. Potem je spet bolje. Očitno bova morala dobro planirati postanke. Ampak, sedaj sva, kjer pač sva.

In tukaj, kjer smo, je gužva. Z Branetom greva preko hribčka na drugo stran Žuta. Na obisk k Dejanu, kjer je podobna oštarija, kot jo imamo mi pred nosom v našem zalivu. Samo, tam je ena jadrnica in manjši gliser. Zakaj taka razlika? Čredni nagon? Definitivno!

Pa to niti ni pomembno. Danes ima Brane 70 let in v ta namen si je zamislil večerjo na Kornatu. Torej se moramo prestaviti. Pa se pojavijo težave. Ko dvigam dingi, mi poči nosilec davitsov. A-ja-ja-jaaaaah! Spomini na podoben dogodek iz Sejšelov so še živi. Popravilo je projekt! Resen projekt. Naredim sicer protezo, da bo zdržalo do prvega švajsmojstra, to je pa tudi vse, kar lahko naredim tukaj v tej divjini.

Pred oštarijo se nisva vezala, na obalo bi morala plezati (resnično plezati!) preko drugih bark. Temu se je Vesna odločno uprla. Raje greva na bojo. Saj, lahko bi se tudi sidrala, sidrišče je veliko, prazno in dno je dobro. Ampak, potem bi morala plačati vstopnino v narodni park, če sva pa na boji pred oštarijo, je pa brezplačno. Logika?

No, s tem se pa vse moje današnje težave še niso končale. Ko z dingijem pomagam pri privezu Betty, mi iz čistega mira crkne outboard. Deodorant spray nakaže, kako se napaka popravi. Enostavno. Samo, Quick Starta pa nihče na obali nima. Odveslam torej na Malo in orodje, ki mi bo pomagalo pri popravilu iščem pol ure (očitno Mala le ni tako mala!). Ko ga končno držim v rokah, je motor popravljen v treh sekundah in sedemnajstih stotinkah. Quick Start je res magično orodje, ki me do sedaj še nikoli ni pustilo na cedilu.

Če sem mislil, da so s tem moji problemi končani, sem se motil. Za mizo sedimo pri večerji (večja družba smo, ki proslavlja Branetovo sedemdesetletnico) in za mene zmanjka kozarec. Ko ga končno dobim, mi kelner za vrat in po roki zlije olje iz krožnika z mariniranimi sardelicami. In, da je mera polna, se kasneje še polijem z vinom (kako modra je bila odločitev, da danes pijem belo in ne rdeče vino!).

Brane se je izkazal, oštir pač ne. Dobre divje ribe, odlično spečene na ortodoksnem žaru, so bile narejene po dalmatinsko. Brezokusno in s pomfrijem, kot prilogo. Na otoku sredi morja. A-joj! Sem res tako naiven, da sem pričakoval domačo kuhinjo in ne instant turistično ponudbo? Očitno bo potrebno na dobro papico zaviti kam na bolj odmaknjeno mesto, stran od turistične avtoceste. Ali pa kuhinjo prepustiti Vesni...

zaliv Statival kjer je nekaj boj in je možno tudi sidrati

k sreči ni dovolj prostora in je temu primerno tudi plovil

Mala je na boji

v Statival je priplula tudi Betty, tako, da so sedaj na fotki trije kapitani istovrstne jadrnice Y37 (Žisa, Mala in Betty)

...in pričelo se je nazdravljanje ...

Branetova torta z jaffa piškoti (njegovi najljubši) ...

morska večerja, meni osebno bilo vse zelo dobro;

Branetu so otroci pomagali pihati svečko ... še dobro, da nisem kupila 70 svečk :)

jasno, da so otroci imeli več veselja pihati svečko kot sam Brane....prišli so mu pomagati vsi, ki so bili za mizo

pa malo smo mu zapeli, in hitro je bila poznata ura, ko so oštarijo že zapirali

Brane z otroci: Sara, Martin in Vasco; žal so vse fotke danes s telefonom in so izredno slabe kvalitete, ker nisem očitno nastavila pravilno :(...

posadka Betty in

31. julij 2020, petek

Statival, Kornat - Luka Vela, Hrvaška

Odločitev, da sva ostala na boji in ne na obali se je izkazala kot dobra. Poleg tega, da nama ni bilo potrebno plezati na obalo, sva imela svoj mir in predvsem vsaj malo sapice, ki se je v vročem jutru še kako prilegla. Pa ne ostaneva dolgo. Interneta na tem koncu sveta ni, naprej je treba. Poleg tega sva zvečer povabljenjena na pujska k Tonetu, ki ga pozna še izpred deset let, ko smo se z barkami srečali v Grčiji. Tone ima parcelo z olivami (včasih se jim je reklo oljke) blizu Murterja. In na njej mizo, stole in napravo za pečenje mesa.

Vetra je bolj malo, a nekako počasi le napredujeva. Razdalja med Kornatom in Murterjem je majhna in ni se bati, da zamudiva na slavlje. Samo, midva ne veva kam naj prideva. Nekam na Murter, a ne veva kam. Prijadrava v zaliv in potem pojejo telefoni za mikrolokacijo. Ampak. To sploh ni na Murterju, to je na celini, severno od Murterja. A-joj! Metuljčka skozi dobre 2 m globoko bližnjico do Betine zamenja čista orca in štrikarija po ozkem zalivu. Če bi se prej dobro zmenili, bi imela pa ves čas polkrmo, hic!

Sedem se nas zbere za mizo, dve posadki jadrnic, dva kolesarja (v treh dneh sta po tej vročini prikolesarila iz Slovenije, vsa čast!) in Tone, gostitelj. Na sporedu je meso izpod peke (dušeno meso, po slovensko), ki meni sicer ravno ne sede najbolj. A ni škoda porabiti drva in oglje za peko v pečici? To se da enako kakovostno narediti tudi s plinom ali elektriko. A se je na koncu pojedina le izkazala kot dobra. V kombinaciji z vinom in skoraj polno luno na vedrem nebu, seveda.

Konoba Statival by day :)

škoda, priložnost zamujena, da bi bile vse tri Y37 ena zraven druge pa drugič, nekoč

še slovo od prijetne družbe

skromen ulov z mrežo, a dobre ribice

še zadnji pogled na zaliv Statival kjer se lahko privežeš na obalo (moraš s špico naprej) ali na bojo in se sidraš

zaliv Luka Vela

*ko smo prišli k Tonetu, je bilo izpod peke že skoraj
finiširano*

*pajsek in perutnina s krompirjem ter zelenjavo se je peklo
več ur, meni bilo zelo okusno !*

*kar velika družba se nas je zbrala: kolesarja Lidija in Bojan,
jadrca Andreja in Iztok, Tone M. , ki je vsestranski od
jadrca, do posestnika z olivami ter kamnitim roštiljem :)*

*jadrnica Damat na kateri preživljata Andreja in Iztok lepe
trenutke*